

Tháng 12, 2014

MỪNG MỘT NĂM MỚI

Tân niên chúc Tết bình an

Lập trường giữ vững. Việt gian chó gàn!

Được tặng Phúc, Thọ bội phần

Nội thù dẹp sạch, ngoại nhân phân lằn

Vượt qua mọi chuyện khó khăn

Dễ dàng tránh vết xe lăn sai lầm.

Ý Nga, 31-12-2014

“QUÂN ĐỘI ANH HÙNG”?

Tàu Cộng xâm lăng trắng trợn

Tại sao Việt Cộng làm ngo?

Chắc là toàn lũ trẻ thơ?

Cả đảng không ai người lớn?

Tàu xây trên đảo chúng ta

Căn cứ quân sự trái phép

Làm sao có thể lơ là?

“Anh hùng” sao chạy mất dép?

Sao mà im như không biết?

Đâu rồi lẻo mép, lạnh mồm?

“NHÀ VĂN HÓA”

“*Trung Tâm Văn Hóa*” mỗi thôn

Mọc lên như nấm, đảng ồn ào xây

Tiền ra: vô túi ai đây?

Trơn tay ngân sách, đông tây lăm “thầy”

Cuối cùng kinh phí lên mây

Nửa thừa còn sót cù nhầy bỏ hoang.

Thôn này chích choác hoang đảng

Thôn kia thành chỗ khoe khoang nhà thầy.

“Văn” dzăng đi đâu đi đâu?

Chỉ toàn quan chức quạp râu đêm tiền?

Nông dân đói rách triền miên

Rắn rông đảng vẽ: tiền, liền “trung tâm”

Ý Nga, 31-12-2014

MAU THÌ MỚI KỊP!

Cha căng chú kiết nào?

Chỉ toàn giặc Hán vào

Hoành hành như thảo khấu!

Sao đảng đem đất trao?

Những bài học để đời

Đảng bạn nhậu nhẹt, bia ôm

Hay bị giặc Hán cầm tiết?

Mất an ninh toàn khu vực

Làm chi đám “*quân trú phòng*”?

Bảo vệ cán cân quyền lực

Để giao chủ quyền biển Đông?

Toàn phường Việt gian lính kiểng

Đồn trú bao đảo làm chi?

Chắc lo nhặt nhạnh sào yển

Bán mua, tẩm bổ cho phi?

Giặc xây công trình phi pháp

Chuẩn bị cho “*đường lười bờ*”

Quân đội bán sẻ khoe “to”

Hèn chi binh pháp tạp nhạp.

Thách thức vị trí thống trị

Cả thế giới đều thờ than

Chỉ duy Việt Cộng miễn bàn

Bàn gì bọn vô liêm sĩ?

Ý Nga, 31-12-2014

Sử hùng sáng nơi nơi

Từ ngàn năm đô hộ

Nào phải là trò chơi!

Toàn lăm “Thầy” thối ma

Xúm khệnh khạng, khề khà

Giả vờ lơ “Người Lạ”

Người quen? Giết, không tha!

Đoàn, đảng mất lương tri

Thị gì mà ra uy?

Không gian đầy tử khí

Trong chủ nghĩa man di

Kên Kên Đỏ ria môi

Ai muốn cứu Nước tôi

Cứu lương dân vô tội

Phải mau dẹp Cộng thôi!

Ý Nga, 31-12-2014

KHOE HÈN!

Rủ nhau “áo gấm về làng”

Lọng che, cờ xí huênh hoang bày trò

Đàn ca, nhã nhạc cho to

NHAN NHÂN BÈ ĐĂNG

Ăn hối lộ, lộ rồi, chúng chẳng hối

Ăn gấp đôi, chìm nổi của biết trôi

Đổ mồ hôi? Dân gánh tội cho rồi!

Dân phản đối? Lực nào ngăn cản nổi!

Ý Nga, 31-12-2014

Ngọn Nền Tình Yêu

Mùa xuân muôn hoa nở

Thủy tiên, đào, mai, lan

Gió lay ngoài song cửa

Nhắc người đón mùa sang

Kìa xuân vui khoe sắc

Muôn hoa dịu dàng hương

Bâng khuâng mở lòng thắt

Về người đã biệt phương

Ngày vui nào không phai

Mùa xuân nào không thay

Dòng thời gian, sóng biếc

Ta ngần chờ tái lai

Đề xuân về riêng ngắm

Cải lương, hát bội? Hẹn hò Việt gian!

Phù vân sớm nở, tối tàn

Tồi tàn nhuộm đỏ tràn lan khoe hèn

Ý Nga, 31-12-2014

NGỌN NỀN MÙA XUÂN

Trong nhà phong lan nở

Ngoài vườn hương ngọc lan

Xuân vừa nhẹ gõ cửa

Nắng vàng khẽ bước sang

Hoa mừng ai khoe sắc!!!

Hoa nhớ ai tỏa hương ?

Sao tôi lòng quặn thắt

Thương nhớ người xa phương

Hoa nở rồi hoa phai

Xuân đến rồi hè thay

Người chân mây núi biếc

Biết có ngày tái lai ?

Hoa tươi chỉ mình ngắm

Hoa úa riêng mình buồn

Đêm thì thâm với bóng

Nhớ xuân xưa lặng buồn

Người xưa nhạt nhòa bóng

Ta trùng trùng nhớ thương

Thôi thì xuân cứ đến

Cho ngàn hoa xôn xao

Thôi, tình yêu ngọn nến

Cho thời gian ... lụn hao ...

Tbn

(Đáp ý Ngọn Nến Mùa Xuân của KMH)

TỜ LỊCH CUỐI NĂM

Tôi vẫn xé mỗi tờ lịch mỗi ngày,

Tờ lịch mỏng tưởng hững hờ vô nghĩa,

Vo tròn tờ lịch tôi vô tình quía,
Một ngày của tôi đã mất đi rồi ...

Hôm nay tôi nhìn tờ lịch bồi hồi,
Tờ lịch cuối của một năm sắp hết,
Như chiếc lá cuối cùng mùa Thu chết,
Tờ lịch là những chiếc lá thời gian ...

Tờ lịch ghi ngày tháng của âm dương,
Ngày tây ngày ta theo cơn gió thoảng,
Tôi biết tìm đâu những ngày hôm trước?
Tôi biết tìm đâu tuổi đời đã qua?

Bàn tay tôi chạm tờ lịch ngân ngơ,
Không nỡ xé sợ lòng mình khô héo,
Không nỡ xé sợ lòng mình tiếc nuối,
Bao nhiêu tờ lịch đã vào hư không?

Nơi nào gửi nhớ thương !

Xuân không mong, lại đến

Hoa chẳng đợi, nở hoài

Có một người quên hẹn

Chừ mong nhớ đêm ngày

Ôi tình yêu, ngọn nến

Cách gì chẳng lụn, hao

Kiều Mộng Hà

Gió tháng 12, tháng 12,

*Gió tháng 12, tháng 12,
Buồn ai, buốt giá suốt canh dài?
Tuyết sương đâu chỉ ngoài hiên vắng,
Chăn gối cô phòng cũng lạnh tanh.
Gió tháng 12, tháng 12.
Lạnh ngắt trăng sao, lạnh đất trời.
Biển xa, buồn bã trơ vơ sóng,
Sông gần, quanh quẽ bóng thuyền trôi.*

*Gió tháng 12, tháng 12,
Hoa tàn lá úa, mây ngừng bay.
Ngẩn ngơ trong tổ, chim ngơ ngác,
Bướm rũ cánh buồn, hương lắt lay.
Gió tháng 12, tháng 12,
Trăng khuya nhạt nhẽo bóng song cài,
Hiu hắt sương bay ngoài đêm vắng,
Ngậm ngùi gói chiếc, mắt lệ cay.*
Phx.Hoài Hương.

Tờ lịch vui buồn theo tôi cả năm,
Có những ngày đẹp lòng tôi kỷ niệm,
Có những ngày tôi không chờ mong đến,
Tờ lịch ghi từng hơi thở cuộc đời.

Đêm nay đêm cuối cùng tháng mười hai,
Tờ lịch mỏng lẻ loi còn ở lại,
Trên màn hình countdown chờ năm mới,
Tờ lịch ơi, có khóc lúc giao thừa?

Pháo hoa tung bùng "Happy New Year",
Rượu sâm banh tràn trề và khiêu vũ,
Tờ lịch cuối cùng bàn tay tôi xé,
Tờ lịch ơi, tôi khóc lúc giao thừa.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Dec. 25, 2014)

CHÀNG LÀ THƠ!

Anh là một nốt nhạc

Không thể khuyết trong tim!

Nhạc không dễ gì tìm

Khi thơ tình hòa tấu.

Sẽ vẫn sai, điệu lạc

Nếu có em, không anh

Mặc kệ Khê hay Chanh

Em không cần ai khác.

Anh là một mảng màu

Giữa đồng quê lấp lánh

Dù tô trước hay sau

Trong tranh không thể thiếu!

Thương Nhớ Tháng Mười Hai

*Tháng mười hai anh trở về bên ấy
Cho nhớ thương dâng ngập bến sông đây
Ngày chia ly không một lời từ tạ
Để tóc buồn trong gió xốt xa bay*

*Tháng mười hai mùa mưa như trở lại
Góc giáo đường lặng lẽ dáng xuân phai
Vẳng đâu đây ai hát lời buồn thánh
Giáng sinh về quay quắt nhớ thương ai*

*Tháng mười hai cây sấu đậm nhánh xa
Trong cô đơn đêm chúa đến an hòa
Đêm tung bùng sao mình em đơn lẻ
Bóng người đi năm tháng có nhạt nhòa ?*

*Tháng mười hai yêu thương không rời bến
Chắt chiu từng con sóng nhớ vỗ về
Đêm bình yên chờ ai trên bến đợi
Xin ngày đông ấm lại cuối trời mê .
Ngọc Quyên*

SAO MÀ KHỜ!

Trước cửa lớp mỗi giờ chơi, tôi đợi

Anh là một chậm chậm
Vững vàng bằng quyết tâm
Giữa vôi vãi, gập gáp
Vẫn trong em âm thầm.

Anh khuyên em: dừng, chờ,
Không vấp té sai lầm.
Anh luôn luôn yểm trợ
Bằng nốt nhạc ký âm.

Anh là cà phê ngon
Rất cần cho buổi sáng.
Là trà thơm, men cồn
Trắng mặt mừng hợp cần.

Là trà sen thơm ngát
Sau giấc ngủ thật ngon,
Sau phút thien thanh thoát,
Hương thơm, thơm cả hồn.

Là chén chè ngọt lịm
Sau bữa cơm thật cay
Thay vị giác, chứng nghiệm
Ngọt ngào của đời này.

Hôm trao tay cây bút máy làm quà,
Hôm cánh hoa, hôm giấy đẹp nỡ nà...
Dễ thương quá tuổi hoa niên êm ả!

Vô tội vạ em nhận quà rộn rã
Tôi thiết tha, em “dạ” nhịp, lơ là
Còn cười xòa nghe tôi hát tình ca
Hoa, quà, nhạc... em không hay gì cả.

Má em biếu trầu cau cùng hoa quả
Chia xóm làng chút quà mọn ngọt bù
Má tôi vui, tôi làm lũi, ngậm ngùi
Họ dạm... hỏi, sao tôi không... dám... hỏi?

Á Nghi, 25-12-2014

EM CỦA SÀI GÒN

(Kính tặng những Người Lính VNCH đã từng một thời yêu
những em gái hậu phương Sài Gòn)

*

Không sàng lọc già non, không lựa chọn
Dưới mặt trời em xinh tựa trăng tròn
Môi duyên son, em đẹp nhất Sài Gòn
Anh đang tỉnh mà say say mới lạ!

Là vị ngọt quê nghèo
Trên dòng sông lấp lánh,
Là hơi thở đất trời
Trong thiên nhiên hùng vĩ.

Là sắc lá đỏ, vàng
Tô mùa thu rực rỡ.
Là tuyết trắng mịn màng
Cho mùa đông hơn hờ.

Anh là một hiện hữu
Bản hòa tấu êm đềm
Bạc vàng em không đổi
Chữ Tình! Hãy nắm im!
Á Nghi, 25-12-2014

Lính không biết đến trời trăng chi cả!
Dưới trăng đêm em rục rờ mặt trời
Thương thương ơi! Em: mật ngọt cuộc đời
Sinh khí mới gọi mời cả thế giới.

Tới ngày hẹn, hàng hiên em đứng đợi
Chỉ mỉm cười mà phôi phới hồn tôi
Thương thương ôi! Em: sự sống đậm chồi
Chân bồi rồi, tung bùng tim trắng hội!

Á Nghi, 25-12-2014

SAO MÀ NGÁT NGÂY!

Tiểu thư khuê các kiêu sa
Tình cờ anh bước ngang nhà mà say
Gió xuân áo lụa em bay
Trời lì xì lộc, Tết này thật vui!

Á Nghi, 25-12-2014

CHẮT CHIU TÀ ÁO NỮ SINH

Vui tắm nắng tuổi trăng rằm bè bạn
Con sốt làm kỷ niệm trở về thăm
Tuổi năm lăm nhớ lại tuổi mười lăm
Nghe thèm lắm những tháng ngày đằm thắm!

Á Nghi, 25-12-2014

O NÓ ĐI MÔ?

Bữa tề, bữa tề, bữa ni

Hẹn hò “gặp lại”, răng đi chưa về?

Đi mô đoàn hậu rứa tề?

Răng O không nhớ bữa tề của mình?

Á Nghi, 25-12-2014

Bữa tề (tề): trước bữa kia 2 ngày

DƯỠNG SỨC THÔI!

Họ khóc lóc, mình cười

Cả năm đà giữ tươi

Sá chi những ngày cuối

Bệnh phải nghe lời thôi!

Sốt, ra nhiều mồ hôi?

Thì nghi ngại gấp đôi

Cứ năm mà dưỡng sức

Cả năm đã đứng, ngồi!

Bên ngoài tuyết rơi rơi

Nghi làm, được nằm chơi

Đòi chi còn than thở?

Mấy khi được thanh thoi?

Ý Nga, 24-12-2014

Một Câu Đáng Giá Ngàn Vàng

Chỉ còn mấy ngày nữa thôi là bước sang năm mới 2015. Người viết đến xứ Mỹ vào ngày đầu năm 1981. Như thế là gia đình chúng tôi đã sống ở Portland, Oregon hơn 30 năm rồi. Thời gian trôi nhanh thật! Thoáng chốc là đã hơn 30 năm rồi.

Ở nơi đây, chúng tôi đã tạo lại cuộc đời mới bắt đầu bằng con số không. Con cái chúng tôi đã lớn lên và đã thành đạt. Đời sống tình cảm của tôi đã gắn liền với từng bụi cây, góc phố, tên đường ở Portland. Bạn bè tôi đã đến thăm viếng nơi đây. Người viết cũng đã đưa bạn đi viếng thăm nhiều thắng cảnh đẹp ở Portland như vườn hồng, thác Multnomah v..v.. Nhiều người đã bảo nơi này đẹp như Đà Lạt ngày xưa nhưng mưa buồn quá!

Portland cũng nổi tiếng với ngọn núi Mount Hood tuyết trắng quanh năm, nhìn xa xa giống như ngọn núi nổi tiếng Phú Sĩ của Nhật Bản. Mỗi lần vợ chồng chúng tôi lê gót giang hồ trở về chốn cũ, qua khung cửa máy bay, nhìn thấy ngọn núi Mount Hood thấp thoáng qua làn mây phía dưới, lòng tôi xúc động vô cùng. Dù muốn dù không, Portland cũng là nơi tôi sống hơn ba chục năm qua, làm sao tôi lại không có một chút nghĩa chút tình với người dân và nơi chốn đã cưu mang gia đình tôi trong những ngày tôi mới đến tìm tự do nơi đất lạ.

Hơn thế nữa, ở nơi “đất lạnh tình nồng” này tôi lại có những người thân yêu gia đình tôi đang sống. Họ đã và đang chia sẻ với tôi những vui buồn của cuộc sống tha hương đất khách.

Tôi yêu Portland với những gì hiện có ở nơi đây: mùa Xuân với hoa đào hồng thắm, mùa Hạ với nắng ấm biển xanh, mùa thu với lá vàng trước ngõ và mùa Đông với tuyết trắng sau nhà. Mùa nào cũng đẹp và đáng yêu đối với tôi, Bạn ạ! Người viết đã viết và thực hiện hơn cả chục youtube về Portland dù nơi chốn này chỉ là một thành phố nhỏ bé so với nhiều thành phố phồn hoa đô hội khác.

“Portland cảnh đẹp người hiền
Ở đây mà sống như tiên trên đời
Thu vàng, hồng nở, tuyết rơi
Sương lam lãng đãng chơi vơi mộng tình”

(Trích bài thơ Portland Thơ Mộng- Thơ Sương Lam)

Ở nơi đây tôi cũng đã có thêm những người bạn mới rất tốt với tôi dù họ trẻ hay già, dù họ là nam hay nữ, dù họ không phải là người Việt Nam như tôi, dù họ không phải là Phật tử như tôi. Họ đến với chúng tôi vì sự quý mến nhau, vì cái thiện tâm của họ. Chính cái thiện tâm này đã làm cho cuộc sống có nhiều ý nghĩa và làm cuộc đời đẹp hơn lên, và chúng ta sẽ được sống trong an bình, hạnh phúc.

Ai cũng có cái thiện tâm này mà theo sự hiểu biết nông cạn của tôi đó là Phật Tánh của nhà Phật. Thế mà không ai nhận biết được vật báu có sẵn trong ta mà cứ loanh quanh đi tìm nó mãi. Khi làm việc gì với cái thiện tâm thì ta sẽ thấy vui vẻ, hạnh phúc, tâm trí an lạc. Khi làm việc gì với sự ác tâm thì ta sẽ thấy lo sợ, bất an, tinh thần bấn loạn.

Trong mùa Giáng Sinh vừa qua có hai câu chuyện về thiện tâm giúp đỡ người nghèo khó đã làm cho nhiều người cảm động, trong đó có tôi.

Câu chuyện thứ nhất nói về một thương gia ẩn danh ở thành phố Kansas, Missouri đã 10 năm qua vẫn thường trích \$100.000 tiền mặt để tặng người nghèo trong dịp lễ Giáng Sinh. Năm nay ông lại nhờ các nhân viên cảnh sát làm việc này. Cảnh sát giao thông thường theo sau những xe đời cũ, trầy trụa, bễ kiếng, móp méo, ra lệnh xe phải tắt vào lề. Người lái xe lo sợ sẽ bị phạt thì lại được vị cảnh sát tặng \$100.00 tiền mặt. Nhìn phản ứng kinh ngạc và cảm động của người nhận, chúng ta biết được niềm vui của người cho và hạnh phúc của người nhận như thế nào? Vui thay!

Câu chuyện thứ hai nói về Cảnh sát viên William Stacy ở thành phố Birmingham, Alabama đã mua một vỉ trứng gà tặng bà Helen Johnson thay vì lập biên bản và bắt giữ bà về tội ăn cắp 5 quả trứng gà về làm thực phẩm cho các cháu vì không đủ tiền mua một vỉ trứng. Khi bà đi ăn cắp các quả trứng gà thì các cháu của bà ở nhà ăn bánh mì và cereal là thức ăn chính. Vài ngày sau đó, Ông William Stacy và các đồng nghiệp đến nhà bà Helen Johnson tặng thêm hai xe chất đầy thức ăn trong mùa Lễ Giáng Sinh. Thế là bà cháu gia đình này không còn lo lắng về thực phẩm trong một thời gian. Mừng thay!

Thế mới biết thiện tâm giúp đỡ người khác đã tạo niềm vui cho người cho và hạnh phúc cho người thụ nhận. Bạn có thấy vui chăng khi làm được chuyện thiện lành như thế?

Cuối năm, mời quý bạn đọc qua một mẫu chuyện đạo dưới đây để suy ngẫm mình sẽ phải nên làm gì cho năm mới sắp đến để cho đời sống tốt đẹp hơn.

Một câu đáng giá nghìn vàng

Ngày xưa có một nhà hiền triết treo biển trước nhà nói rằng: “Ai chịu lễ một trăm lạng vàng thì sẽ dạy cho một bài học rất hay”.

Một vị quốc vương lúc ấy đi dạo chơi, thấy vậy động lòng hiếu kỳ liền đem một trăm lạng vàng cho nhà hiền triết để xin bài học. Nhà hiền triết dạy rằng bài học đó chỉ có một câu: “Phàm làm việc gì, trước phải nghĩ đến hậu quả của nó”.

Câu ấy giản dị đến nỗi phần đông cận thần của vua đều bĩu miệng trề môi cho giá một trăm lạng vàng là quá

đáng. Nhưng sau khi nghĩ kỹ, vua nhận thấy lời ấy rất hay và truyền khắc câu ấy trên các tấm cửa cung điện và các vật dụng của vua, để hàng ngày nhớ mãi không quên. Nhờ câu ấy mà vua xóa bỏ được nhiều điều tệ hại, phát huy được nhiều điều hay, làm cho nước nhà mỗi ngày mỗi thêm thịnh vượng.

Lúc ấy có những hoàng thân muốn ngấm nghe ngôi báu nên âm mưu làm phản, họ thông đồng với quan ngự y để đầu độc nhân khi vua đau ốm.

Rồi một hôm long thể bất an, vua đòi quan ngự y đến làm thuốc, quan ngự y chế thuốc độc rót vào chén ngự để dâng vua. Nhưng may thay, trong lúc rót thuốc, quan ngự y thấy nơi chén có câu: “Phàm làm việc gì, trước phải nghĩ đến hậu quả của nó”. Quan ngự y giật mình, nghĩ đến hậu quả, thấy sự phản nghịch chẳng những làm cho mình phải bị tru di tam tộc mà còn gây biết bao tai họa cho dân, cho nước. Quan ngự y tỉnh ngộ, liền đem tất cả việc đầu độc tâu cho vua rõ.

Nhờ sự thú nhận mà cả bọn gian thân đều bị trừng trị và ngai vàng càng thêm bền vững.

(Theo *Truyện cổ Phật giáo*)

BÀI HỌC ĐẠO LÝ

Vị quan ngự y trong câu chuyện trên nhờ một câu đáng giá nghìn vàng khắc trên chén: “Phàm làm việc gì, trước phải nghĩ đến hậu quả của nó” mà tỉnh ngộ. Bài học chỉ có một câu thôi nhưng đã cứu được quan ngự y suýt nữa phạm một trọng tội và đất nước cùng nhân dân thoát khỏi đao binh.

Chúng ta từ nhỏ đã được dạy dỗ nhiều bài học đời nhân xử thế, nguyên nhân thế nào, hậu quả ra sao đều nói vanh vách, đọc thuộc lòng. Tuy nhiên, không ít người bị mê muội bởi cái bẫy ngũ dục của cuộc đời quyến rũ làm cho họ quên nghĩ đến hậu quả của việc mình đang làm, cứ như đi trong mộng du, vì tìm thú vui trong chốc lát mà đôi khi dấn liêu lĩnh với cả mạng sống của mình.

Có người biết hút thuốc, dùng ma túy, uống rượu là có hại nhưng vẫn cứ lao vào. Có người biết phá rừng là hủy hoại môi trường, nguyên nhân gây lên lũ lụt hàng năm làm tổn thất về người và của cho nhiều gia đình, biết vậy nhưng vẫn cứ vi phạm. Có người biết trồng trọt và chế biến món ăn thức uống không an toàn vệ sinh thực phẩm sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe người tiêu dùng, nhưng vì lợi nhuận họ vẫn cứ làm. Có người biết phóng nhanh vượt ẩu sẽ gây ra tai nạn, có nguy cơ mất mạng nhưng vẫn coi thường, bất chấp hậu quả v.v...

Luật nhân quả rõ ràng như vậy đó, gieo nhân nào thì gặp quả ấy. Người xưa dạy: "Trước khi nói phải uốn lưỡi bảy lần". Một câu nói trước khi phát ra cũng phải suy nghĩ kỹ càng, hướng chỉ một việc làm, chúng ta cần phải cân nhắc, suy xét chín chắn trước khi bắt tay vào thực hiện.

Có ai dám chắc rằng trong một ngày mình không có vài giây phút mê lầm, nên câu nói đáng giá nghìn vàng ở trên là một tiếng chuông đánh thức sự mê muội tốt nhất. Thiết nghĩ cũng cần viết câu này treo ở trong nhà, đặt trên bàn làm việc và hay nhất là niệm liên tục trong tâm như trì kinh nhật tụng để nhắc nhở chúng ta hàng ngày ý thức về hậu quả.

Không ai ban thưởng hay trừng phạt chúng ta ngoài hành nghiệp của chính mình. Vì vậy, hãy gieo nhân lành để gặt quả tốt trong hiện tại và mai sau. (Nguồn: Giác Ngộ Online)

Sau cùng, người viết xin mượn đoạn văn dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình của tôi hôm nay:

“Đời người như hoa nở, kiếp hoa đôi khi thật giống kiếp người, một số kiếp không được đo bằng thời gian mà bằng giá trị sống. Bông hoa kia dù biết sẽ "sớm nở tối tàn" vẫn cứ ngang nhiên tươi nở, trao tặng vẻ đẹp và hương thơm, được ngân nào thì hay ngân nấy, với tất cả khả năng và sức lực của mình. Bạn cũng vậy, hãy cống hiến cho đời tất cả những gì bạn có với tấm lòng yêu thương. Trên đất sống của mình, hãy cho những người chung quanh những điều tốt đẹp nhất.

Cuộc sống sẽ dễ chịu biết bao khi có nhiều hoa đẹp tỏa hương thơm, khi có những người quyết sống như những bông hoa trong vườn hoa muôn sắc màu của nhân loại, để trao ban cho thế giới những giá trị nhân bản huy hoàng.”

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Năm Mới sắp đến, kính chúc toàn thể quý thân hữu cõi thật cũng như cõi ảo sức khỏe dồi dào, tinh thần tráng kiện, luôn luôn nghĩ và làm được những việc trên thuận với thiên lý, dưới hoà với nhân đạo. Quan trọng nhất vẫn là khi làm việc gì cũng phải nghĩ đến hậu quả của nó thì mới có thể sống vui sống khỏe, sống hạnh phúc nơi chốn bụi hồng này được.

Xin mời quý anh chị thưởng thức một youtube vui vui dưới đây để mừng một Năm Mới sắp đến và cảm ơn lòng thương mến của quý anh chị đã dành cho người viết những cảm tình thân mến trong các năm qua.

Xin click vào link đính kèm

Happy New Year

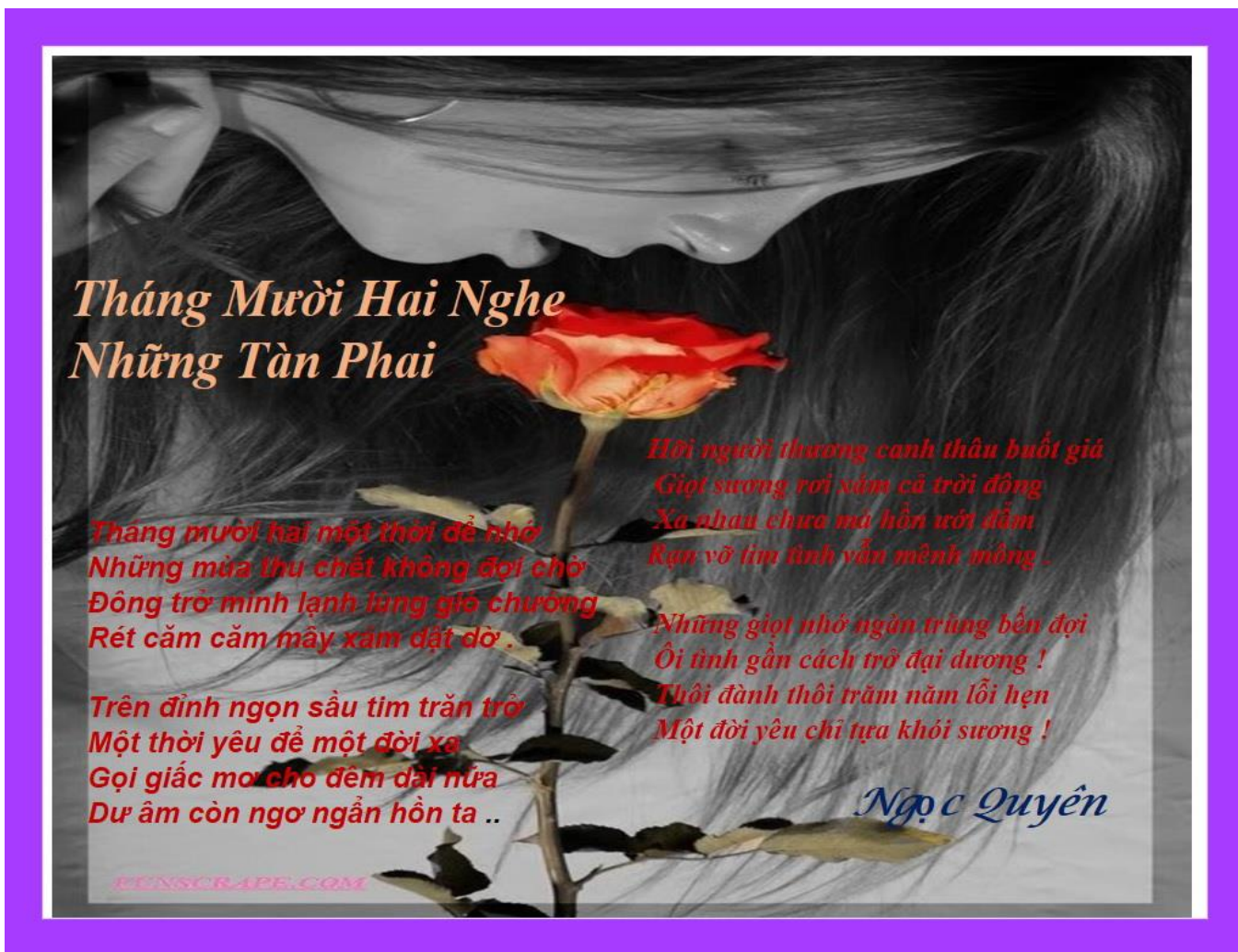
<https://www.youtube.com/watch?v=xf9cT2Y7RCw>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Nguồn: tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi- MCTN258-ORTB 658-122-3014)

Bình An Dưới Thế Cho Người Thiện Tâm

Bây giờ là mùa Giáng Sinh. Mọi người mọi nơi hân hoan chào đón Chúa sinh ra đời. Người viết tuy là một Phật tử nhưng vẫn luôn luôn chia sẻ niềm vui ngày Giáng Sinh với bạn bè thân hữu Công Giáo của tôi vì đối với tôi, Chúa giáng trần hay là Phật đản sinh đều đem tin vui và tình thương yêu đến cho tất cả mọi người, trong đó có tôi:

“Con của Phật hoặc là con của Chúa

Đều tin rằng có một Đấng Toàn Năng
Dạy con người phải luôn nghĩ nhớ rằng:

“Sống đạo đức, từ bi và bác ái”
và chúng ta luôn luôn ghi nhớ:

“Lời Chúa, Phật như suối từ ngọt mát
Chúa giáng trần hay là Phật đản sinh
Đề dạy ta sống với một chữ Tình:

“Tình Nhân Loại với Thiện Tâm sẵn có”
Chữ Phúc Đức chúng ta đều hiểu rõ
Khi con người sống đạo đức thiện tâm
Thì phúc duyên là dòng nước chảy ngầm
Mang an lạc, thiện lành cho ta đó”

(Trích bài thơ Bình An Dưới Thế Cho Người Thiện Tâm của Sương Lam)

Chắc hẳn bạn cũng sẽ đồng ý với tôi rồi nhỉ vì chúng ta ai ai cũng có trái tim tình cảm và yêu thương cả?

Tôi lắng nghe những bài thánh ca đêm Noel với sự trân trọng, tôi thấy lòng mình lắng đọng lại khi ngắm nhìn tuyết trắng rơi rơi vào đêm Giáng Sinh và tôi chia sẻ niềm vui với trẻ thơ khi nhìn những Papa Noel hay Santa Claus áo thụng đỏ, bụng bự, râu trắng vai quây túi quà đi phân phát cho các em bé.

Tình thương yêu quý mến nhau đâu có phân biệt tôn giáo, phải không Bạn? Chúng ta đến với nhau với trái tim tình cảm, với nụ cười thân mến, với sự tôn trọng lẫn nhau. Tôi vẫn nghĩ thế!

Đời sống con người được mang quá nhiều nhãn hiệu do chính

con người làm ra và nhiều khi chúng ta phải khổ sở vì chúng ta quá bận rộn lo đọc, lo sống theo những nhân hiệu đó. Xin mời các bạn đọc một mẩu chuyện nho nhỏ dưới đây được người viết sưu tầm từ internet, để bạn suy ngẫm một tí cho vui nhé.

NHỮNG NGƯỜI LÀM NHÃN HIỆU

Cuộc sống chẳng khác gì một chai rượu nồng.

Ai ai cũng đọc cái nhãn hiệu trên chai rượu.

Thắng hoặc mới có người ném thử rượu.

Ngày kia Đức Phật đưa lên một cành hoa và yêu cầu mỗi một đệ tử nói đôi điều về cành hoa đó.

Người thì đọc một bài diễn văn. Người khác làm một bài thơ. Người khác nữa sáng tác một dụ ngôn. Ai nấy cố gắng tỏ ra mình sâu sắc và thông thái hơn người khác.

Đúng là những người làm nhãn hiệu!

Riêng Ma-ha-ca-diếp mỉm cười và không thốt ra lời nào. Chỉ riêng ông ta đã thấy rõ thế nào là hoa.

Phải chi tôi biết thưởng thức khi ngắm nhìn một con chim,

một cành hoa,

một tàng cây

một khuôn mặt con người!

Nhưng tiếc thay, tôi không có thời giờ.

Tôi quá bận rộn học cách đọc các nhãn hiệu.

(Nguồn: Như Tiếng Chim Ca- LM Anthony de Mello, SJ Dịch giả GS Đỗ Tân Hưng)

Một câu chuyện khác mà người viết thấy cũng hay hay và đầy triết lý không kém như câu chuyện dưới đây:

TÌM KIẾM KHÔNG ĐÚNG CHỖ

Một người lối xóm thấy thầy Nasruddin quì gối và chống tay, đang tìm kiếm vật gì.

"Thưa thầy, thầy đang kiếm gì đó?"

"Kiếm chìa khóa của tôi."

Cả hai người cùng quì gối để kiếm.

Sau một hồi lâu, người lối xóm hỏi:

"Thầy đã mất chìa khóa ở đâu?"

"Ở trong nhà tôi."

Chúa ôi! Vậy tại sao thầy lại tìm kiếm ở đây?"

"Bởi vì ở đây sáng sủa hơn."

Bạn hãy tìm kiếm Chúa nơi mà bạn đã đánh mất Ngài.

(Nguồn: Như Tiếng Chim Ca- Dịch giả Đỗ Tân Hưng)

Nói thật tình, người viết cũng không rành về các nghi lễ bên đạo Công Giáo và cả bên Phật Giáo dù người viết là một Phật tử. Ngay cả vấn đề Thiên, người viết vẫn chưa thực hành một cách rít rạo việc tu tập thiên định, chắc có lẽ người viết chưa đủ phúc duyên tốt đẹp để thọ giáo với một vị minh sư nên tôi chỉ biết đi sưu tầm những mẩu chuyện Thiên ngắn gọn đem về đây chia sẻ với bạn đọc để từ từ gieo duyên với thiên định.

Nhưng người viết cũng vẫn có tín tâm về thuyết nhân quả là làm lành là đã gieo được nhân lành trong hiện tại và sẽ gặt được quả tốt trong tương lai.

Người viết cũng vẫn thấy thiên đường hay địa ngục là do cái Tâm của mình làm chủ trong hiện tại chứ không phải đợi đến khi mình từ giả cõi đời rồi mới biết mình sẽ đi về đâu trong cõi mê mờ có hằng hà sa số thế giới này. Khi chúng ta để cái tâm của mình bị điều khiển bởi Tham, Sân, Si, Mạn, Nghi, Ác, Kiến thì kể như là bị sa vào địa ngục rồi chứ còn gì nữa. Một ví dụ cụ thể khi chúng ta phải cãi cọ với ông chồng hay bà vợ, giận hờn con cháu, anh chị em, bạn bè của mình, chúng ta sẽ thấy mấy người đó và ngay cả chính mình sao mà xấu xí như quỷ sứ mà ta đã thấy trong hình vẽ với cặp mắt đỏ ngầu, với lông tóc dựng ngược, với cái miệng méo xẹo, rồi la lối um sùm trời đất, cả hàng xóm đều nghe. Còn khi chúng ta làm được chuyện gì thiện lành, tốt đẹp thì mặt mày sẽ tươi rói, miệng cười duyên dáng, xinh đẹp như người mẫu của Victoria Secret hay đẹp trai như tài tử Brad Pitt vậy đó.

Nếu bạn không tin thì khi nào bạn cãi lộn với ai, bạn thử nhìn vào gương xem sao nhé? Chắc chắn bạn sẽ hết hồn ngay khi thấy một mụn phù thủy hay một tên yêu tinh nào xuất hiện trong gương đó chứ không phải là con người hiền lành, xinh đẹp hằng ngày của bạn nữa đấy. Người viết đã thử rồi. Đáng sợ thật! Từ đây người viết học được bài học là không nên cãi cọ, giận hờn nhiều làm chi, mệt quá và xấu xí quá đi! Nói vậy chứ, đôi khi tôi cũng có màn “tặc dăng nổi giận” chút chút khi “phe kia” yêu “hoa cầm chướng màu tím” quá lố. Từ từ tôi sẽ không đóng vai “tặc dăng nổi giận” nữa vì tôi muốn làm “người đẹp” cơ. Smile!

Qua hai câu chuyện và những lời tâm tình kể trên, chúng ta có thể hiểu rằng chúng ta mãi lo đi tìm kiếm những gì ở xa xôi mà không thấy niềm vui và hạnh phúc là những gì thật giản dị, tầm thường ở ngay bên cạnh chúng ta và ở ngay trong giây phút hiện tại này. Đó là những giây phút được vui đùa với đàn cháu nhỏ. Đó là sự thương yêu, kính trọng của con cái đối với cha mẹ già. Đó là những giúp đỡ, săn sóc cho nhau của đôi vợ chồng dù già hay trẻ. Đó là những lời nói đầy ái ngữ của anh chị em hay bạn bè trao cho nhau. Đó là những nụ cười tặng cho nhau mỗi khi gặp gỡ. Bạn có thấy ấm lòng chẳng khi đón nhận những tình cảm nói trên trong giây phút hiện tại khi bạn còn đang sống trong cõi đời đầy khổ não này?

Tôi vẫn thường nghĩ có phải chăng món quà (Present) bạn và tôi nhận được trong ngày Giáng Sinh hay trong bất cứ những dịp lễ lạc nào đều mang ý nghĩa một “món quà Trời Phật ban cho bạn và tôi đang có mặt trong phút giây hiện tại này”, nếu bạn làm được việc thiện lành với cái tâm an bình.

(Chữ Present trong Anh Ngữ có nhiều ý nghĩa: vừa có nghĩa là hiện tại (Past-Present-Future), vừa có nghĩa đang có mặt, vừa có nghĩa là món quà tặng). Bạn có thấy thú vị hay không?

Nhân mùa Giáng Sinh và Năm Mới sắp đến, người viết xin chúc tất cả quý bạn vẫn giữ được cái Tâm an vui trong cuộc sống, để mọi người cùng được vui vẻ, hạnh phúc trong hiện tại nơi chốn bụi hồng lao xao này.

Cầu xin Ông Trên ban phúc lành cho chúng ta và xin mời quý bạn cùng trao nhau lời chúc Xmas vui vẻ qua những youtube vui vui dưới đây:

<https://www.youtube.com/watch?v=45tKagFhHcg>

<https://www.youtube.com/watch?v=hNkvV4PR-q0>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cối Thiên Nhân

Sương Lam

NGÃ BA QUÊ HƯƠNG

Khi tôi về đến ngã ba đường,
Đường rẽ về quê tôi không xa lắm,
Ga Đông Văn lần đầu tiên tôi gặp,
Phủ Lý, Hà Nam tôi chỉ nghe tên.
 Tôi về Kim Bảng xa lạ chưa quen,
 Phố huyện quê tôi một vùng phương Bắc,
 Huyện Kim Bảng tôi nghe tên và thuộc,
 Trong giấy khai sinh khi tôi mới lọt lòng.
Tôi đứng trên cầu con sông đầu làng,
Chiếc cầu sắt xưa cha tôi thường qua lại,
Cha đã quen suốt một thời niên thiếu,
Tôi lạ lòng với kỷ niệm của cha.
 Có buổi chợ phiên họp ở bên kia,
 Bên này cầu lòng sông đầy bèo, rác,
 Tôi như thấy những cảnh đời nhếch nhác,
 Rau muống ai trồng lan rộng một khúc sông...
Chiều tà rơi tôi chìm giữa mênh mông,
Bước lang thang đến một bờ sông vắng ,
Có bãi ngô xanh gío lùa xao xác,
Ai hát tặng tôi một khúc tình quê.
 Tôi thương cánh đồng hai bên bờ đê,
 Công sức nông dân làng tôi cấy cấy,
 Ruộng chia đầu người quanh năm nghèo đói,
 Có kẻ rời làng lên tỉnh làm thuê.
Làng quê tôi cách Hà Nội không xa,
Nhưng khoảng cách giàu nghèo xa nhau lắm,
Quê có trăng, phố phường đèn thấp sáng,
Người phố chợ vẫn khác kẻ nhà quê.
 Tôi đã đứng ngẩn ngơ ở ngã ba,
 Ngã ba quê hương trong ngày tạm biệt,
 Con đường rời quê đang chờ phía trước,
 Tôi tâm hồn xa xứ chợt rung rung.
Ngã ba cuộc đời, ngã ba quê hương,
Vẫn làm lòng người băng khuâng trần trở,
Thương quê hương cảnh bất công, đời khổ,
Nên chia tay lưu luyến mãi không rời.
 Phi trường Nội Bài chuyển bay chờ tôi,

GIÓ THOẢNG

Em như cơn gió thoảng
Lướt nhẹ vào hồn anh
Làm tim anh xao xuyến,
Làm hồn anh lên đèn .

Em là cơn gió thoảng,
Quyện hương tình mong manh .
Dù mưa rơi ướt át
Anh vẫn như bình minh .

Em giọt sương buổi sáng
Long lanh như kim cương
Sáng ngời trong vũ trụ
Dạt dào niềm yêu thương .

Em như hoa rạn vỡ,
Giữa đồng vàng cỏ cây
Anh tìm em thê kỷ
Muôn đóa đày bao vây ...

Hỡi em người yêu dấu,
Xích lại gần bên anh
Cho hương tình thêm đẹp
Cho ngọt bờ môi thanh .

Anh xin em ngừng lại,
Cơn gió thoảng mong manh ...
Cho tình anh mãi mãi
Trong mắt ngời long lanh ...

Linh Đắc

SAPA MÙA ĐÔNG LẠNH

Những ngày Sapa nhiệt độ xuống thấp,
Người dắt trâu bò trốn lạnh mùa Đông,
Ngoài phố du khách áo ấm, trùm khăn,
Hàng quán vắng vì người ta trốn lạnh..

Bỏ lại quê nghèo phía sau mờ mịt,
Kim Bảng, Hà Nam lại nằm trong ký ức,
Ở quê người tôi thương lắm quê xa.
Nguyễn Thị Thanh Dương.

Cao Cung Lân

*Hơi sương ướt lạnh vai sầu
Thắm vào tim nhớ úa nhàu yêu thương
Cao cung lên chốn thiên đường
Tìm người yêu dấu mộng đường xa xăm .*

*Đêm nay chúa xuống dương trần
Cầu xin giũ tội trâm luân yêu người
Trót mang phận số đơn côi
Giáo đường in bóng lẻ loi ngậm ngùi .*

*Cuộc tình bắt lấy sao rơi
Sao còn ủ giắc mơ đời có nhau
Người đi xa dấu chiêm bao
Nhặt nhòa sương khói lao đao cơn sầu .*

*Chúa ơi ! chúa ở trên cao
Cúi xin cứu rỗi... tình trao lỡ người
Tội đồ yêu mãi khôn nguôi
Dưới chân tượng chúa nguyện lời ăn năn.*

Ngọc Quyên

Trâu bò ngoan theo người từng bước chậm,
Nhu cảm thông với chủ nỗi nhọc nhằn,
Từ xã Chung Chải, Sa Pả, Tả Phìn...
Xuống vùng thấp Cốc San huyện Bát Xát

Giữa hai khe núi che ngang tấm bạt,
Ở nơi đây mong ngăn được gió lùa,
Cỏ tươi xanh dự trữ cho trâu bò,
Là gia tài người dân nghèo miền núi.

Trâu bò hãy khoẻ ngày Đông tê tái,
Nhiệt độ bớt lạnh ta dắt trâu về,
Lại cùng nhau trên đồng ruộng gần xa,
Ruộng bậc thang sẽ vàng màu lúa chín.

Hoa Địa Lan đang trồng chờ bán tết,
Cũng theo chân người rời khỏi vùng cao,
Sợ mưa tuyết, sợ gió lạnh hoa đau,
Đau cả lòng người làm vườn trồng trọt..

Thương trâu bò, thương hoa trong mùa lạnh,
Thương rừng thảo quả tuyết phủ nhiều ngày,
Người không sợ lạnh áo cũ sờn vai,
Chỉ sợ lạnh làm mất nguồn thu nhập.

Hàng năm thiếu ăn vào mùa giáp hạt,
Lúa gạo không đủ, thiếu cả ngô khoai,
Vách nhà tre nứa chênh vênh gió lay,
Khe cửa hở lạnh căn nhà trống trải.

Du khách về đây Sapa huyền thoại,
Nhà thờ đá cổ chìm trong sương mù,
Ai mơ lên đỉnh đèo Ô Quy Hồ?
Mơ lên đỉnh Fancipan tuyết phủ.?

Người dân miền núi ước mơ bé nhỏ,
Tuyết sương rơi đủ áo ấm che thân,
Tuyết sương rơi vẫn làm ruộng, làm vườn,
Để mùa giáp hạt không còn đói nữa.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(Dec. 19- 2014)

Mùa Giáng Sinh ở San Antonio

Nguyễn Nhung

Bây giờ đã vào tháng Mười Hai. Trời lạnh nhưng nắng vẫn mượt mà óng ả, trời càng trong càng nắng lại càng lạnh, những hạt nắng như những viên thủy tinh lung linh, xuyên qua tấm màn ren mỏng chiếu vào cây Giáng Sinh đặt ở góc phòng. Cuối năm, dọn dẹp lại căn phòng nhỏ chật đầy báo chí và sách vở, bỗng dung tờ tạp chí “People” nằm dưới chõng báo đập vào mắt tôi, để chợt nhớ rằng đã được đọc một bài phóng sự rất hay, viết về những đứa bé chào đời sau khi cha của chúng nó là những người lính đã hy sinh ở chiến trường.

Đó là câu chuyện của nước Mỹ, những đứa bé được chào đời từ tinh trùng của người cha để lại, cất giữ trong những ống nghiệm được đông lạnh. Để làm gì thì không ai hiểu, nhưng đã làm cho tôi vô cùng xúc động, khi nhìn thấy hình ảnh những đứa bé trai hay gái, giống y hệt như hình ảnh người cha đã ra đi mãi mãi không bao giờ trở về. Những người tình hay người vợ ấy đối với tôi họ phải có một tấm lòng can đảm và một tình yêu vô cùng mãnh liệt, khi dám chấp nhận hoàn cảnh cô đơn và đóng vai người mẹ của đứa con không một lần ân ái. Có thể trước khi ra đi người lính đã linh cảm thấy được thân phận mình trong bối cảnh chiến tranh “cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi”, nên anh ta đã để lại cho người tình một chút hy vọng mong manh, kỷ vật vô giá của tình yêu chân thật nếu như một ngày nào đó thân xác ấy đã tan thành tro bụi.

Thế nhưng không ngờ tôi lại chứng kiến một câu chuyện tương tự như vậy xảy đến trong gia đình người chị bà con của tôi. Một buổi chiều tháng Mười Hai mùa Giáng Sinh, cách đây khoảng 10 năm, trời đã xâm xẩm tôi để sáng lên những ánh đèn trang hoàng nhấp nháy từ hai dãy nhà trong xóm. Tiếng chuông điện thoại reo và nghe giọng nói quen thuộc của chị từ xa vọng đến:

“Merry Christmas”, sau câu chúc xã giao chị vào đề ngay, giọng sùng đi vì buồn:

“Có rãnh không lên đây chơi với chị, buồn nấu cả ruột, con với cái!”

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

“Chị đang ở đâu, có chuyện gì thế?”

Giọng chị có vẻ rời rạc:

“Chị đang ở San Antonio, lên đây lâu rồi, chăm sóc cho con bé sinh nở không có ai. Cả nhà giận lắm, nhất là anh ấy đổ hết mọi thứ lên đầu chị là đã cho con bé đi học xa. Không ai hỏi han gì tới nó, nhưng chị thì không thể được, cháu sinh được 4 tháng rồi nhưng cái buồn thì thấm tận gan phổi cả mẹ lẫn con.”

Tôi an ủi chị:

“Chuyện ấy theo em không có gì quan trọng, nhất là đối với giới trẻ ở bên này, chị liệu thu xếp cho cháu hợp thức hoá là xong.”

Chị tức tưởi rồi oà lên khóc:

“Nếu nghĩ như cô thì mọi chuyện đã dễ giải quyết, cùng lắm thì mình muối mặt với họ hàng bè bạn một ít lâu rồi cũng đâu vào đấy. Đằng này, cha con bé không còn nữa, nó chết rồi, rơi máy bay chết tận chiến trường Iraq. Con bé không có cha, cha nó là một người lính, hai đứa học cùng trường với nhau. Rồi nó nhập ngũ, cứ đi đi về về rồi để lại cho con bé cái bào thai trong bụng mẹ, không hiểu sao con chị nó ngu thế, học hành chưa xong mà đã làm mẹ, trời ơi là trời!”

Nghe chị rên rỉ khóc lóc, tôi hiểu nỗi thất vọng trong lòng người mẹ đã kỳ vọng bao điều tốt đẹp ở tương lai đứa con gái, chưa gì đã chịu cảnh góa bụa. Thờ dài vì câu chuyện không vui trong mùa Giáng Sinh, tôi hẹn với chị là sẽ lên thăm chị ngay trong tuần lễ áp Lễ Giáng Sinh năm ấy.

Quá giang một người quen đến San Antonio để thăm mẹ con chị. Trong lúc chờ chị đến đón trước công thành Alamo, đối diện với khu River Walk của thành phố được tiếng là xinh đẹp quyến rũ nhất của tiểu bang Texas. Buổi chiều hôm ấy đèn hoa đã nhấp nháy trên khắp các nẻo đường, hàng cây sồi lá vẫn xanh biếc mặc dù tiết trời đông buốt lạnh. Tôi đưa mắt quan sát xung quanh, chợt bắt gặp một người lính trẻ đang ngồi nghỉ chân trên chiếc băng đá nhìn vu vơ vào các cửa tiệm buôn nhấp nháy ánh đèn, vẻ tư lự của người lính trẻ khiến tôi hình dung ra nỗi cô đơn của anh ta trong một chiều mùa đông làm tôi chạnh lòng.

Tính nhạy cảm khiến tôi có thể tưởng tượng ra đủ thứ chuyện, ngầy ngật buồn vì hình ảnh người lính cô đơn về phép ngồi trên ghé đá, cũng như có những buổi tối trời mưa đi đâu về, tôi vẫn thương thầm cho người cảnh sát phải làm nhiệm vụ của anh ta lái chiếc xe tuần cảnh lăm lũi đi vào những con đường vắng. Ở đó có bao nhiêu nguy hiểm rình rập họ, bóng tối và sự ác thường đồng loã với nhau làm cho cuộc sống đầy những bất trắc.

Chị đón tôi với khuôn mặt hốc hác trong chiếc áo dạ xậm màu, chiều đông lạnh lại càng lạnh hơn vì gió, gió luôn vào tận xương mặc dù ở đây trời hiếm khi có tuyết. Trên đường lái xe về nhà, chị kể thêm cho tôi nghe về đứa con gái duy nhất của anh chị, hiện tại hay tương lai đời nó chỉ là một màu xám xịt khi làm mẹ một đứa con không cha. Tôi không đồng ý với chị về cách suy nghĩ đó, chỉ đến khi bước vào căn chung cư nằm khá xa thành phố, nhìn thấy đứa con gái của chị đang bế đứa con xinh như một thiên thần nép đầu trên ngực mẹ nó, ánh đèn nhấp nháy từ một cây Noel nhỏ đặt trên bàn, có chân dung của người lính trẻ thì tự nhiên tôi cũng thấy nghẹn ở ngực. Sự cảm động đến bất chợt khi nhìn ngắm một hạnh phúc quá đỗi đau, mà vẫn là hạnh phúc vì vẻ đẹp thiên thần của đứa trẻ thơ, tương phản với nỗi u uẩn của mẹ nó và tấm hình của người cha đã tử trận.

Cháu chào tôi với một nụ cười gương gao trên đôi môi góa phụ còn ngây thơ và nét xuân sắc tuổi trẻ, lòng tôi chùng xuống khi tiến đến chìa tay để bé đưa bé vào lòng:

“Chao ơi! Cháu tôi xinh quá, con gái phải không?”

Liếc nhìn qua tấm hình người lính, con bé giống bố như đúc ở mái tóc tơ vàng óng, nước da trắng hồng, riêng chỉ đôi mắt màu nâu đen hơi buồn là của mẹ. Chị ngồi xuống bên tôi, giọng buồn bã:

“Vâng, cháu con gái mai sau lại làm khổ mẹ, chị cũng muốn chết vì mẹ con nó...”

Tôi đưa mắt nhìn chị như ra dấu không nên nói những lời dẫn vật ấy với đứa con gái đang đau khổ của mình. Đứa bé nhìn tôi toét miệng cười, bốn tháng tuổi mà nhìn nó bụ bẫm như đứa sáu tháng. Chao ơi! Nụ cười ấy, ánh mắt ấy mới chính thật là đôi mắt thiên thần, chính chị đang có trong tay một thiên thần mà không cảm thấy được điều ấy sao?

Buổi tối hôm đó không khí dường như ấm cúng hẳn lại vì sự có mặt của tôi. Bữa cơm ngon hơn, đứa cháu gái đã tươi tỉnh hơn khi thấy tôi luôn nựng nịu cháu bé với tất cả sự triu mến của một người có tính yêu trẻ con, và đứa bé đã biết lo chơi trong vòng tay của mẹ, nụ cười ánh mắt ấy có tiền chắc gì đã mua được. Khuya hôm đó tôi hơi khó ngủ vì suy nghĩ lung tung, ra tìm nước uống thì đúng lúc đó tôi thấy hắt lên tường cái bóng người mẹ ôm con trong đêm khuya, dưới ánh đèn ngủ mù mờ căn phòng nhỏ. Cho mãi đến bây giờ hình ảnh ấy vẫn nguyên trong lòng tôi, tôi lặng người đứng nhìn phía sau lưng của người mẹ xoa mái tóc mây, ôm đứa con thơ trong lòng để ru ngủ khi đứa bé thức vào lúc nửa đêm vì khát sữa. Giá như có cái máy chụp hình tân kỳ như bây giờ để thu vào hình ảnh ấy, nó sẽ là một bức ảnh giá trị hơn nhiều tuyệt phẩm khác mà không cần phải có nhiều màu sắc rực rỡ.

Hình ảnh ấy cũng làm tôi chạnh lòng khi nhớ đến thời chiến tranh, đất nước tôi đã có biết bao nhiêu góa phụ tuổi hai mươi ngồi ôm con trong nỗi cô đơn như vậy. Buổi sáng mùa đông từ trong khung cửa sổ của căn chung cư, nhìn ra bên ngoài hàng cây trụi lá, vài con chim vẫn riu rít tìm mồi. Tôi tìm cách hỏi chuyện đứa cháu để hiểu nó hơn, khác hẳn với tâm trạng buồn rầu của bà mẹ, tôi thấy nó có vẻ bình thản và bằng lòng với kỷ vật vô giá là đứa con xinh xắn trong vòng tay của mình, chính tình yêu là một mảnh lực tuyệt vời để cháu bằng lòng với hoàn cảnh.

Khi chỉ có tôi và chị, tôi đi thẳng vào vấn đề của đứa cháu gái tội nghiệp, vì hiểu chị đang lúng túng chưa tìm được phương cách nào để chịu hơn:

“Theo em, chuyện của cháu không có vấn đề gì ghê gớm cả, ngoại trừ nhà chị có thêm một đứa cháu dễ thương. Cứ xem như đó chỉ là sự bông bột của tuổi trẻ, mà không thể nào nói là thiếu tình yêu vì cháu đã can đảm chịu mang đứa con bé bỏng của mình. Xã hội này có rất nhiều “Single Mom” nhưng không phải người nào cũng giống người nào. Một đứa bé chào đời ở xứ sở này nếu cha mẹ không lo được thì nó cũng không bị bỏ bê, vẫn có thể sống được nhờ sự giúp đỡ của chính phủ, có phần ưu đãi nữa chị ạ. Cái chính là anh chị phải gạt bỏ thành kiến cố chấp khi nghĩ con mình là một đứa con hư, chị là người phải giơ đôi tay ra cho cháu bám vào, nó sẽ đứng dậy, “Đáng phục nhất của đời người là biết đứng dậy khi té ngã”, câu này nằm trong mười bốn điều của đức Phật mà em đọc được ở đâu đó chứ không phải của em.”

Một nụ cười tuy không tròn lắm nở trên đôi môi héo hắt của chị:

“Cô đi chùa từ khi nào thế?”

Tôi cười to lên để trêu chị:

“Em không đi chùa và cũng không đi tìm Phật ở chùa, nhưng em có cái duyên để những câu hay hay lại bắt chợt đến với em, và nó đã nằm lại để tự nhiên biến thành triết lý Sống.”

Không để chị nói thêm, tôi tiếp tục giải tỏa cho chị những thành kiến khát khe đã thấm vào tư tưởng hằng bao năm nay:

“Chị cứ làm đi và sẽ thấy kết quả của lời em nói, đừng sợ ai cười hay lên án vì tuổi bảy mươi cũng chưa gọi là lành, huống gì cháu còn quá trẻ. Sống chết với tình yêu để có một kỷ niệm giữ lại trong đời đâu phải là điều đáng khinh. Không ai chia cho mình được cái xui, cái hên, hạnh phúc hay đau khổ chỉ có mình gánh chịu thì mình cũng đừng sợ tiếng chê tiếng bác của người khác. Chị phải thuyết phục anh, giận hờn rồi cũng nguôi ngoai, đón đau bao nhiêu rồi cũng lắng xuống. Hai cháu trai trưởng thành đã có gia đình riêng, chỉ còn anh chị thui thủi vào ra ở nhà thì tại sao không mang cháu về, ông bà hủ hỉ với cháu bé, săn sóc cháu cho mẹ nó trở lại trường học. Em nghĩ sau lần này nó sẽ ý thức được bổn phận trách nhiệm của một người mẹ, cháu sẽ làm lại cuộc đời tốt đẹp hơn”.

Hình như thấm thía với những lời phân giải của tôi, thái độ của chị đối với con gái dễ chịu hẳn trong những ngày tôi ở chơi với mẹ con chị. Cháu đẩy xe cho con đưa mẹ và khách đi dạo phố, thăm một vòng các nơi như cỏ thành Alamo rợp bóng cây xanh, nơi ấy ngày xưa cũng là bãi chiến trường, những ụ súng hay lô cốt xung quanh bức tường thành đã để lại trong lịch sử nước Mỹ bao nhiêu trang giấy đánh đổi bằng máu xương của người lính thời chiến tranh.

Chúng tôi đi bộ trên bờ sông San Antonio River Walk, nó còn được gọi là khu Paseo Del Rio, một khúc sông hẹp nhưng thơ mộng nhờ những con đường lát đá ven bờ sông. Một bên vách đá dựng đứng có dây leo chằng chịt, nhiều cây cầu bắc ngang sông dành cho người đi bộ, đường đi lên lại chạy thẳng vào những phố xá thương mại rất đông người qua lại. Trên đường phố vẫn thấy nhiều bóng dáng những người lính trẻ, vai mang ba lô, chắc họ lang thang chờ chuyến xe về với gia đình trong những ngày Lễ đặc biệt, hay chờ chuyến bay để ra một chiến trường nào đó không chừng. Những khuôn mặt trai trẻ ấy lại gợi cho tôi nghĩ đến bố của đứa bé tôi nghiệp, ra đời mà không hề được nâng niu trong đôi tay của bố.

Một thời gian sau tôi nghe chị khoe đã thuyết phục được chồng để đem con và cháu về lại Houston, tôi cũng mừng cho chị. Đứa con gái đã trở lại trường tiếp tục học chuyên ngành và cuối cùng ra trường với tấm bằng được sĩ. Ngày con ra trường, nhìn thấy đứa cháu bé bông ngày nào của mình tung tăng chạy đến trao cho mẹ nó bó hoa hồng thật tươi thắm, tự nhiên chị bật khóc. Mừng mà khóc, những đau khổ ngày nào trôi đi theo dòng nước mắt, y như những gì tôi nói nếu những lúc con cái vấp ngã, cha mẹ không giơ tay ra nâng dậy thì chắc kết quả là đi luôn xuống vực thẳm. Đứa cháu bé bông ngày nào tưởng là nỗi bất hạnh của mẹ nó nay là món quà vô giá mà thượng đế đã ban cho gia đình. Anh chị vui hẳn lên vì trong nhà đã có thêm tiếng cười tiếng khóc con trẻ, con bé lớn lên càng ngày càng xinh đẹp và dễ thương, chính nó đã mang niềm hạnh phúc vô bờ bến cho tuổi già đỡ hiu quạnh.

oOo

Cách đây hai năm cũng vào mùa Giáng Sinh, vợ chồng bạn tôi từ Canada sang chơi, nhân dịp này tôi lại đến San Antonio lần thứ hai vào mùa đẹp nhất trong năm. Đẹp bởi vì ban ngày, River Walk giống như người con gái thanh xuân với vẻ xinh tươi mon morn ngồi phơi nắng giữa ban trưa. Ban đêm, River Walk vào mùa Giáng Sinh lại tăng thêm phần quyến rũ, nồng nàn như một bông hồng đã khoe hết vẻ đẹp mãn khai của nó dưới sương khuya.

Một tuần lễ trước Giáng Sinh trời thật lạnh, dòng sông hẹp uốn quanh thành phố bỗng trở nên huyền ảo tuyệt vời vì ánh đèn giăng mắc khắp nơi, từ những quán cà phê, tiệm ăn, những “building” nằm dọc theo hai bên bờ phản chiếu xuống mặt nước, y hệt một bức tranh nhiều màu sắc rực rỡ. Chúng tôi co ro đi sát vào nhau tìm hơi

âm, bờ sông thấp hơn mặt đường nên ít gió, hầu hết hàng quán ven bờ sông vào mùa này đều có những lò sưởi thiết bị như những cột đèn, phá hơi ấm cho khách ngồi uống cà phê ngoài trời không bị lạnh, người đi dạo cũng nhờ vậy cũng ấm áp được đôi chút.

Người ta đốt những ngọn nến lồng trong giấy hoa đặt trên những bệ đá hai bờ sông, ánh nến lung linh phản chiếu xuống mặt nước xắm màu đẹp lạ lùng. Trời lạnh như cắt vào xương tuỷ mà các đôi tình nhân vẫn ngồi sát vào nhau trong quán cà phê thưởng thức nhạc Giáng Sinh, chưa kể có những quán cà phê vài người nghệ sĩ đang chơi đàn guitar, những bản nhạc Giáng Sinh qua tiếng đàn “guitar espagnol” vui tươi, réo rắt, khách bộ hành đi qua không quên đặt vài đồng lẻ thưởng cho ban nhạc đã cống hiến cho họ một đêm vui.

Mọi người xuống thuyền đi dạo phố đêm San Antonio, những chiếc thuyền hoa người chen nhau lên xuống. Bạn tôi thì thầm:

“Đâu thua gì Venice, nhất là mùa này hình như còn có phần đẹp hơn nữa đây.”

Tôi chưa bao giờ tới Venice và chỉ thường thức trên phim ảnh, nhưng quả thật San Antonio vẫn có gì gần gũi quyến luyến hơn vì nó thuộc tiểu bang tôi đã sống gần hai mươi năm nay. Càng về đêm, quán cà phê, quán ăn vẫn đông khách, người đi thuyền vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Thuyền nổ máy tách bến rồi đi vào những khúc sông tối nhưng ánh đèn từ hàng cây, nhà cửa hai bờ sông phản chiếu dưới lòng sông lại rực rỡ như hội hoa đăng. Khi thuyền chạy qua một bến sông gần nhà thờ, dòng nhạc Giáng Sinh do các em bé trình diễn trên bờ vang vang những bản nhạc quen thuộc mùa Giáng Sinh vọng tới, tiếng chuông leng keng đưa tâm hồn mọi người trở về những mùa Noel trong cuộc đời.

Chắc hẳn mỗi người đang trôi nổi niềm riêng về những mùa Noel trong dĩ vãng, tôi cũng thấy lại hình ảnh mình những năm còn trẻ tuổi, tiếng hát trong trẻo tuổi thanh xuân vút lên âm điệu “Đêm Thánh Vô Cùng” cùng với ca đoàn thời đi học. Đêm thơm mùi hoa sứ, ngôi thánh đường với những tiếng chuông ngân niềm hy vọng. Đêm Noel của tuổi niên thiếu với tiếng đàn phong cầm trong ngôi nhà thờ nhỏ, tâm hồn còn tinh khôi và đơn sơ như con chiên non nớt trước máng cỏ.

Thế rồi tôi lại miên man nhớ tới mùa Giáng Sinh ở San Antonio hơn mười năm trước với gia đình người chị họ. Nụ cười hồn nhiên của trẻ thơ đã làm ấm lại những trái tim buồn bã, bây giờ họ đã tìm được hạnh phúc, khép lại

một quá khứ buồn rầu để có một tương lai sáng sủa. Không biết đối với mọi người mùa Giáng Sinh ra sao, riêng tôi, mùa Giáng Sinh ở tuổi nào vẫn đem lại màu xanh tươi vui mà tâm hồn tôi luôn mở ra để đón nhận.

Nguyễn Nhung

Thiện Tâm Ở Tại Lòng Ta

Đây là bài thứ hai trăm năm mươi sáu (256) của người viết về chủ đề Thiện Nhân trong khu vườn Một Cõi Thiện Nhân của trang văn nghệ Oregon Thời Báo.

Thứ bảy tuần rồi vợ chồng người viết có đến tham dự buổi hội thảo về Dự Án Phát Triển đường Powell và Division do Cộng Đồng Việt Nam Oregon và nhân viên Sở Công Lộ Tiểu Bang Oregon phối hợp tổ chức tại văn phòng Cộng Đồng Việt Nam Oregon tọa lạc ở 6129 NE Sandy BLVD, Portland, Oregon 97213.

Sở Công Lộ tiểu bang Oregon cần được biết ý kiến của các công đồng cư ngụ tại Portland để có thể cải thiện, xây dựng, thực hiện thêm nhiều dự án phát triển đường Powell trong khoảng xa lộ 1-205 và đường Hogan Drive để đem lại sự tiện ích và sự an toàn cho người sử

dụng đoạn đường này. Chúng tôi được các nhân viên Sở Công Lộ, các thành viên CDVNOR cùng các thiện nguyện viên hướng dẫn đi đến tận nơi quan sát trên hai chuyến xe van.

Nhiều tham dự viên đã góp ý về sự an toàn, về đường xá chật hẹp, về sự chờ đợi đèn báo hiệu cho phép quẹo trái, quẹo mặt quá lâu, về sự thiếu ánh sáng đèn đường, về sự không an toàn khi đi bộ trên khoảng đường, về sự

thiết lập thêm các trạm chờ xe bus, về sự mở rộng con đường, về sự thiết lập khoảng đường chính giữa để tạm ngừng xe khi queo, về sự mở thêm đường dành cho người đi bộ và xe đạp v..v...

Úi chào! Người dân tha hồ đề nghị, nhân viên nhà nước chỉ biết cười cười gật gật cái đầu. Chúng tôi lần đầu được nhân viên chính phủ chở đi “xem hoa ngắm cảnh” trên đoạn đường mình đã đi qua, lại còn được góp “ý kiến ý ong” về các chương trình phát triển đường xá của nhà nước nữa, kể cũng thú vị. Dân chủ thật! Chúng tôi còn được đãi ăn nhẹ, uống cà phê, trà và được tặng quà nữa. Vui vẻ thật!

Khi trở về lại văn phòng của CDVNOR, người viết thấy ai ai cũng cười cười vui vẻ cả. Như vậy kể như buổi hội thảo hôm nay thành công rồi đó. Xứ Mỹ công quỹ dồi dào, nhân viên nhà nước hợp tác vui vẻ với người dân trong tinh thần dân chủ như vậy thật là tốt quá xá rồi. Còn việc nhà nước có thực hiện những yêu cầu của dân chúng được tới đâu thì chuyện đó tính sau nhé vì còn tùy thuộc nhiều yếu tố khác nữa, bạn ạ! Xin hãy “wait and see” nhé. Xin cảm ơn quý vị đã thực hiện buổi hội thảo hôm nay.

Thật tình mà nói, những người bạn trẻ trong ban chấp hành mới của CDVNOR đã thực hiện nhiều công tác mới lạ và thực tế trong thời gian gần đây. Ban chấp hành CDVNOR và thiện nguyện viên đại diện cộng đồng Việt Nam đã cộng tác với hội thiện nguyện “Potluck InThe Park” phân phát 400 ổ bánh mì thịt Việt Nam cho những người nghèo vô gia cư tại công viên O’Brian Square ở dưới phố Portland nhân dịp Lễ Thanksgiving vừa qua.

Qua tin tức và hình ảnh được đăng trong tuần báo Phương Đông phát hành tuần này, người viết được biết Hội Từ Thiện Potluck In The Park đã hoạt động từ năm 1991, đã thường xuyên giúp đỡ, bảo trợ cho những người nghèo vô gia cư một bữa ăn nóng hổi vào mỗi ngày chủ nhật từ 3 giờ chiều tại công viên O Brian Square bất kể thời tiết nào. Trong những ngày lễ lớn như Giáng Sinh, New Year, số người nhận lãnh bữa ăn này có thể lên đến 1,000 người. Ban Chấp Hành CDVNOR và các thiện nguyện viên đã “góp phần công đức” đem lại niềm vui cho những người nghèo khó vô gia cư ở Portland, Oregon với những ổ bánh mì thịt Việt Nam trong dịp lễ Thanksgiving năm nay. Thật là một công tác rất đáng khen ngợi của BCH/CDVNOR và của quý vị thiện nguyện.

Nhà Phật có dạy: “Nếu thấy ai làm việc thiện lành đem niềm vui đến cho người khác thì ta nên chúc mừng, khen ngợi và hòa chung niềm vui với họ.” Người viết xin “tán thán công đức” quý vị đã thực hiện công tác đầy tình thương này. Thiện thay!

Người viết xin được giới thiệu thêm website Truyền Thông Của Cộng Đồng Người Việt Tiểu Bang Hoa Kỳ đến quý bạn để tìm hiểu thêm sinh hoạt và tin tức

của cộng đồng người Việt ở Oregon qua link dưới đây:

<http://vnoregon.com/>

Người viết đã vào xem rồi và phải khen phục ông Nam Phạm, người thực hiện trang nhà này vì bạn cũng sẽ như tôi sẽ đi từ ngục nhiên này đến ngục nhiên khác trước những hoạt động tích cực của BCH/CĐVNOR, của các đoàn thể, của các thiện nguyện viên, của đồng hương Việt Nam tại Oregon.

Bạn cũng sẽ thích thú khi đọc những mục: tin tức thời sự, văn học nghệ thuật, thi văn được đăng trong trang nhà này. Bạn thử vào xem nhé. Cám ơn anh Nam Phạm.

Người viết chỉ là một thường dân tầm thường bé nhỏ ở Portland, Oregon nói riêng, và ở chốn nhân gian này nói chung. Nếu thấy ai làm được những gì hay đẹp, có ích lợi thiết thực cho đồng hương, đem lại niềm vui và tình cảm ấm áp đến với người khác thì người viết sẽ nói lên lời khen phục và khích lệ tinh thần những người đã “ăn cơm nhà, lo việc thiên hạ” đó để họ cảm thấy vui vẻ, phấn khởi tiếp tục làm những điều lợi ích cho đồng hương, cho những người dân không phân biệt quốc tịch, màu da đang sống ở cõi ta bà này. Bạn đồng ý chứ nhỉ? Người viết cũng thường đi lục tìm trên internet những tài liệu hay hay đem về đây chia sẻ với bạn bè đọc cho vui và suy ngẫm, để bạn khỏi cần đi lang thang trên internet làm chi cho mệt.

Xin mời bạn đọc qua tài liệu hay hay dưới đây nhé. Tài liệu này được viết cả Anh ngữ lẫn Việt ngữ để ai thích đọc ngôn ngữ nào thì đọc cho vui cả làng nhé. Smile!

Mười Lăm Điều Thượng Đế Sẽ Không Hỏi

Fifteen Things God Won't Ask

1- Ông trời sẽ không hỏi bạn lái ô tô hiệu gì, nhưng sẽ hỏi bạn chở được bao nhiêu người không có phương tiện đi lại.

God won't ask which car you drive, but will ask how many people you drove who didn't have transportation.

2- Ông trời sẽ không hỏi nhà bạn lớn cỡ nào, nhưng sẽ hỏi bạn đã chào đón bao nhiêu người đến nhà. God won't ask how big is your house, but will ask how many people you welcomed into your home.

3- Ông trời sẽ không hỏi về quần áo thời trang trong tủ áo của bạn, nhưng sẽ hỏi bạn bao nhiêu trong số quần áo ấy đã giúp kẻ khó. God won't ask about the fancy clothes in your wardrobe, but will ask how many of those clothes helped the needy.

4- Ông trời sẽ không hỏi về địa vị xã hội của bạn, nhưng sẽ hỏi bạn đã thể hiện tư cách thế nào với những người khác. God won't ask about your social status, but will ask what kind of class you displayed with others.

5-Ông trời sẽ không hỏi bạn có bao nhiêu tài sản của cải, nhưng sẽ hỏi liệu những thứ ấy có điều khiển cuộc đời của bạn không.

God won't ask how many material possessions you had, but will ask if they dictated your life.

6-Ông trời sẽ không hỏi bạn lương cao nhất của bạn là bao nhiêu, nhưng sẽ hỏi liệu bạn có mất mình để có được mức lương ấy không.

God won't ask what your highest salary was, but will ask if you compromised your character to obtain that salary.

7-Ông trời sẽ không hỏi bạn làm thêm ngoài giờ bao nhiêu thời gian, nhưng sẽ hỏi bạn có làm thêm giờ vì gia đình và những người yêu dấu.

God won't ask how much overtime you worked, but will ask if you worked overtime for your family and loved ones.

8-Ông trời sẽ không hỏi bạn đã nhận bao nhiêu lần đề bạt, nhưng sẽ hỏi bạn đã đề bạt người khác ra sao.

God won't ask how many promotions you received, but will ask how you promoted others.

9-Ông trời sẽ không hỏi chức vụ nghề nghiệp của bạn là gì, nhưng sẽ hỏi bạn có cải cách công việc bằng khả năng tốt nhất của bạn không.

God won't ask what your job title was, but will ask if you reformed your job to the best of your ability.

10-Ông trời sẽ không hỏi bạn đã làm gì để giúp mình, nhưng sẽ hỏi bạn đã làm gì để giúp người khác.

God won't ask what you did to help yourself, but will ask what you did to help others.

11-Ông trời sẽ không hỏi bạn có bao nhiêu người bạn, nhưng sẽ hỏi bạn là bạn chân thực của bao nhiêu người.

God won't ask how many friends you had, but will ask how many people to whom you were a true friend.

12-Ông trời sẽ không hỏi bạn đã làm gì để bảo vệ quyền lợi của mình, nhưng sẽ hỏi bạn đã làm gì để bảo vệ quyền lợi của người khác.

God won't ask what you did to protect your rights, but will ask what you did to protect the rights of others.

13-Ông trời sẽ không hỏi bạn sống ở khu nhà nào, nhưng sẽ hỏi bạn đã đối xử với hàng xóm ra sao.

God won't ask in what neighborhood you lived, but will ask how you treated your neighbors.

14-Ông trời sẽ không hỏi về màu da của bạn, nhưng sẽ hỏi về các nhân cách của bạn.

God won't ask about the color of your skin, but will ask about the content of your character.

15-Ông trời sẽ không hỏi bao nhiêu lần hành động của bạn đi đôi với lời nói, nhưng sẽ hỏi bao nhiêu lần hành động không đúng như lời nói.

God won't ask how many times your deeds matched your words, but will ask how many times they didn't.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Bây giờ bạn có cần hỏi lại Ông Trời những gì bạn muốn hỏi hay không? Smile!

Trong khi chờ bạn nghĩ những câu hp3i sẽ hỏi ông Trời, người viết xin mời qu anh chị xem qua một youtube hay hay vui vui dưới đây nhân mùa Giáng Sinh nhé.

Xin click vào link dưới đây:

Jingle Bells | Super Simple Songs

<https://www.youtube.com/watch?v=eQ34DSTjsLQ>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Nguồn: tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi- MCTN 256-ORTB 121714)

MỘT ĐỜI TƯỞNG TƯ

** Ngày... tháng... năm*

Thế là qua một ngày đầy bận rộn, mệt mỏi, nhưng cũng thật nhiều niềm vui và thú vị. Lời đầu tiên là phải cảm ơn cô Chi đã rủ rê mình tham gia nhóm từ thiện, cứu trợ những người nghèo khổ, bệnh tật ở cái thị xã xa xôi, heo lánh cuối miền đất nước. Cũng không quên cảm ơn ba đã khuyến khích mình rất nhiều trong chuyến đi này. Nhắc đến đây, mình lại nhớ ba nhiều. Không biết giờ này ba làm gì? Một mình trong căn nhà vắng vẻ, đắm mình trong nỗi buồn, nỗi nhớ đã rất cũ, nhưng bao giờ cũng như mới vừa hôm qua phải không ba?

Hai mươi lăm năm sống cạnh ba mẹ, nhất là khi mẹ trải qua cơn bệnh nặng, mình đã nhìn thấy tình yêu của ba dành cho mẹ là một tình yêu cao thượng nhất, đẹp đẽ nhất. Ba năm dài mẹ nằm liệt giường sau cơn stroke rất nặng khiến mẹ không thể nói chuyện được, dù đầu óc vẫn còn tỉnh táo, ba đã săn sóc mẹ bằng tấm lòng yêu thương vô lượng. Và chính tình yêu kỳ diệu này đã khiến ba không cảm thấy mệt mỏi khi tự tay chăm sóc, lo lắng cho mẹ tất cả mọi việc không quản ngại nhọc nhằn, dơ bẩn bằng thái độ nhẹ nhàng, vui vẻ. Ba nhất quyết không cho một đứa con nào thay thế ba làm công việc đó dù có lúc mình thấy ba như sắp ngã quy. Ba nói “ba muốn bất cứ lúc nào mẹ tỉnh dậy, mở mắt ra, đều thấy ba ở bên cạnh”. Có lẽ nhờ ba mà mẹ dần dần hồi phục và lấy lại sự cân bằng tâm lý.

Chưa bao giờ mình thấy trên nét mặt ba một dấu cau mày dù phải đối diện với những biểu hiện tâm tình bất ổn của mẹ bằng sự giận dữ, khóc lóc, bỏ ăn, bỏ uống. Mẹ đau khổ bao nhiêu thì ba phải chịu đựng bấy nhiêu. Một sự chịu đựng thật lặng lẽ không tiếng than van. Ba vẫn nói với chị em mình rằng, ba tìm thấy niềm vui trong

những việc ba làm cho mẹ. Vì, dù mẹ nằm một chỗ, nhưng ít ra ba cũng còn có mẹ bên cạnh. Nếu không có mẹ thì cuộc sống của ba còn có ý nghĩa gì nữa?

Ngày mẹ qua đời, đầu chị em mình có đau khổ, có tiếc thương nhưng cũng mừng cho ba trút được gánh nặng. Mình nghĩ như thế. Nhưng không, với ba sự ra đi của mẹ là một mất mát lớn lao, là một khoảng trống to lớn đổ ụp xuống phần đời còn lại của ba. Suốt hai ngày trong nhà quàn, ba đứng bất động bên mẹ không rời xa một bước. Có những lúc, gần như cả thân hình ba sắp nghiêng đổ về phía trước, ba phải nắm chặt lấy thành gỗ của quan tài, nhưng nhất định không chịu bước lại ghé, ngồi xuống để nghỉ ngơi trong giây lát. Rồi đến khi xác mẹ được đẩy vào lò thiêu, ba quỳ xuống, bàn tay với theo, không có tiếng khóc nấc lên, nhưng khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Ba nghẹn ngào gọi tên mẹ, Phượng ơi! sao em bỏ anh. Chị em mình khóc òa, quỳ xuống cạnh ba. Mình biết, cũng cùng một nỗi buồn, nhưng chắc chắn trái tim ba không chỉ nhói đau như mình mà nó đã vỡ vụn, đã tan nát.

Ba ơi! ba có biết là con vẫn luôn tự hào về ba, về tình yêu bất biến theo thời gian mà ba đã dành cho mẹ không? Con thương ba và nhớ ba hơn lúc nào hết.

** Ngày... tháng.. năm*

Cả buổi chiều nay mình cứ bị ám ảnh bởi hình ảnh của chị Niệm. Nụ cười và ánh mắt ngây ngô như trẻ con dù chị Niệm đã ba mươi tuổi -lớn hơn mình đến năm tuổi- cùng cánh tay cụt dưới cùi chỏ và vành môi trên bị chẻ đôi của chị làm mình cảm thấy xót xa trong lòng. Nhìn chị bê bao vải đựng gạo với vẻ mặt vui mừng và ánh mắt sáng ngời khi nhận bộ quần áo cũ mới thương làm sao. Cũng có rất nhiều người ở vào hoàn cảnh nghèo nàn, lam lũ như mẹ con chị Niệm, nhưng sao nhìn chị lòng mình cứ trĩu trĩu. Một nỗi buồn dằng nhè nhẹ trong lòng. Bỗng dưng mình thờ dài. Cô Chi đang sắp xếp đồ đạc, ngược mắt nhìn mình rồi cười:

-Con nhỏ này! nhớ ba hay nhớ bò mà thờ dài thườn thượt suốt từ chiều đến giờ.

Câu nói đùa của Cô Chi không làm mình vui hơn. Nghĩ ngợi một lúc mình lên tiếng hỏi:

-Má chị Niệm là bà con của cô hả?

-Ừ! bà con xa. Nhưng hồi còn trẻ, ở cạnh nhà nhau nên rất thân. Mà có chuyện gì không?

-Dạ không, con thấy chị Niệm tội nghiệp nên hỏi vậy thôi? Con nghĩ... nếu như chị ở Mỹ thì sẽ được giúp đỡ nhiều thứ lắm. Còn ở đây khổ quá, nếu lỡ má chị xảy ra chuyện gì, chị ấy sẽ sống như thế nào? Con thấy hình như sức khỏe của má chị Niệm không được tốt... nhưng còn ba của chị Niệm đâu hả cô?

Cô Chi dừng tay, nhìn thẩn thờ vào khoảng không trước mặt. Giọng nói cô thoáng chút bui ngùi:

-Cuộc đời của chị Kiều, má con Niệm tội nghiệp lắm. Ngày xưa chị ấy có yêu một người, nhưng đó là tình yêu một chiều. Chị si tình một cách mù quáng, lạ lùng. Anh ấy không để tâm đến chị nên lúc nào chị cũng sợ mất anh. Chị công khai tình yêu đơn phương của mình một cách lộ liễu, cả xóm ai cũng biết. Có lần cô nói với chị, làm như thế là tự đánh mất giá trị của mình. Nhưng cách suy nghĩ của chị lại khác, chị muốn mọi người biết để đừng ai xen vào cướp mất người chị yêu. Điều đáng buồn là anh ấy luôn né tránh chị. Chị càng theo đuổi, anh càng tránh mặt. Rồi một ngày anh thuyên chuyển đi nơi khác. Chị vật vã khóc lóc như điên, như dại. Sau đó khoảng một năm, khi cô từ Saigon trở về thì thấy chị đang có thai. Đứa con sinh ra lại tật nguyền. Từ đó, cuộc sống của chị như khép kín. Chị lặng lẽ thu mình trong nỗi bất hạnh và xa lánh mọi người.

Tôi nôn nóng:

-Như vậy, ai là ba của chị Niệm?

-Cô không biết và cũng không dám hỏi. Từ ngày về đây công tác, cô cũng chưa có giờ đến thăm chị Kiều. Có lẽ phải đợi cuối tuần này, trước khi trở về Mỹ cô sẽ đến thăm hai mẹ con chị một lần.

Tôi háo hức:

-Cho cháu đi nữa nghe!

* Ngày... tháng... năm

Vừa bước vào cửa, mắt mình chạm phải tấm ảnh trên bàn thờ. Người trong ảnh rất trẻ, nhưng nét mặt, so với bây giờ vẫn không thay đổi. Mình sững sờ đứng dừng lại một cách đột ngột. Cô Chi đẩy lưng mình, bước tới trước.

-Con nhỏ này!.... sao khi không “thắng” bắt từ vậy?

Thấy mình không lên tiếng, cô quay lại nhìn rồi hỏi dồn:

-Ừa, cháu sao vậy, Tuyết Lan?

Minh lắc đầu:

-Dạ... không.

Chị Niệm từ phía nhà sau chạy ra. Thấy mình, chị nhảy tung từng mừng rỡ:

-A! chị Lan, chị Lan. Có cho em quần áo đẹp không?

Phát âm của chị không tròn chữ vì vành môi khiếm khuyết. Mình phải hỏi đi, hỏi lại hai ba lần mới hiểu được chị nói gì. Cô Kiều vừa bước ra, chồm tới kéo tay, nhìn thẳng vào mắt chị thật nghiêm nghị. Chị cúi đầu xuống có vẻ sợ sệt. Nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi, chị lại ngược lên, chỉ tay về phía bàn thờ, nghiêng đầu ngậy ngô nói:

-Đó, ba em đó. Em có ba nữa đó.

Trái tim như thất lại, mình ngồi nhanh xuống chiếc ghế gần đó, trong khi cô Chi đưa mắt nhìn má chị Niệm:

-Hà! là... là... anh ấy. Anh ấy phải không?

Cô Kiều gật đầu, đôi mắt sâu thẳm long lanh nước.

-Anh ấy mất lúc nào?

-Không biết!

-Vậy...sao chị biết?

-Bạn của anh ấy nói.

.....

Minh trở về nhà để rồi trần trọc cả đêm. Bao nhiêu lần cầm điện thoại lên, nhưng lại bỏ xuống.

* Ngày... tháng... năm

Sau nhiều lần đắn đo, hôm nay mình quyết định đến thăm má con chị Niệm. Cô Kiều đón mình bằng thái độ thật niềm nở. Sau những lời thăm hỏi bình thường, mình chợt nghĩ... nên đứng lên, xin phép đốt nhang cho ba chị Niệm. Cô Kiều có vẻ rất xúc động. Có thể, chính nhờ sự xúc động đó mà cô cởi mở cõi lòng:

-Ba con Niệm không phải là người xấu như nhiều người nghĩ. Ông ấy đã mất nên không thể tự biện hộ cho mình. Nhưng phải có một ngày cô nói thật cho mọi người biết là... cô tự nguyện. Tự nguyện đến với ông ấy không điều kiện. Đầu thế để ông ấy mang tiếng oan. Và cô cũng đâu có lỗi gì. Yêu thương một người bằng tình yêu chân thành thì đâu có lỗi. Chỉ có điều cô hèn nhất... không can đảm để nói lên một sự thật, một tội lỗi mà cô mắc phạm...

Cô Kiều khóc sụt sướt trên vai mình. Những uẩn khúc đã bị đè nén, giấu giếm bao lâu nay chợt òa vỡ để hôm nay cô nói hết những điều chưa bao giờ thổ lộ cùng ai với một cô bé chỉ đáng tuổi con của cô. Có phải vì mình là một người rất xa lạ và rồi... ngày mai, ngày một cũng sẽ rời khỏi nơi đây, có thể chẳng bao giờ trở lại, nên cô không ngại ngùng? Mình lau nước mắt cho cô, nắm rất chặt bàn tay của cô thay lời an ủi. Mình biết,

ngay phút giây này, mình là một chỗ nương tựa rất cần thiết cho cô. Nhưng làm sao cô biết được, lòng mình cũng quặn đau, đầu óc mình rối bời vì không thể nói với cô điều mình muốn nói... !!!

** Ngày.. tháng.. năm*

Sáng mai sẽ lên Saigon để chuẩn bị ngày mốt ra phi trường trở về Mỹ. Các cô chú và bạn bè náo nức mừng vui, vì gần ba tuần lễ xa gia đình ai cũng cảm thấy nhớ nhà. Buổi tối, mình thu dọn đồ đạc thật nhanh để có thì giờ đến thăm má con chị Niệm lần cuối.

Chị Niệm vòng tay ôm ngang bụng mình, phụng phịu:

-Em không cho chị đi, em không cho chị đi.

Đưa tay vuốt má chị, tự dưng mắt mình ứa ra:

-Tuyệt Lan cũng không muốn đi... nhưng phải về nhà.

Chị nghiêng đầu nghĩ ngợi:

-Ừ về nhà... ba chờ.

Rồi chỉ lên bàn thờ, chị nói tiếp:

-Em đi chơi... ba cũng chờ... Đó, ba của em đó.

Cô Kiều kéo tay chị Niệm ra dấu im lặng. Chị cười hăng hắc một lúc rồi lên giường nằm. Mình mở ví, lấy bao thư dúi vào tay cô Kiều, ngập ngừng:

-Cô ơi... con xin phép gửi... một ít tiền để nhờ cô mua quà bánh và quần áo cho chị Niệm.

Mở bao thư ra, nhìn thấy hai tấm giấy bạc một trăm đô, cô sững sờ:

-Sao... sao... cháu lại cho cô nhiều quá vậy?... cô không dám nhận đâu.

Mình nắm tay cô, tha thiết thuyết phục:

-Thời gian công tác ở đây, qua những lần gặp gỡ, con thương chị Niệm lắm. Con không biết làm gì để giúp cô và chị, chỉ có chút tiền, không đáng là bao nhưng là tấm lòng của con.

Mình đưa cho cô Kiều quyền sở tay và nói:

-Cô ghi cho con địa chỉ nhà và tên họ của cô. Về Mỹ con sẽ liên lạc thường xuyên để thăm cô và chị Niệm.

Cô Kiều nhìn mình trân trời, trong ánh mắt là lời cảm ơn, là câu hỏi... là tất cả niềm xúc động và bồi rối trong lòng. Khi trả lại quyền sở, cô gục đầu vào cánh tay mình bật khóc. Mình ôm chầm lấy cô, nước mắt cũng ràn rụa. Mình muốn nói, cô ơi! đây là số tiền ba con đã cất rất cẩn thận vào ngăn cuối cùng trong chiếc ví của con. Ba biết tính con gái của ba đôi lúc xài tiền không tính toán, nên lúc nào cũng phòng hờ cho con mỗi khi con đi xa một mình. Con muốn dùng số tiền này như một chút ân tình gửi đến cô và chị Niệm -một người phụ nữ đau khổ và một đứa con bất hạnh. Con cũng muốn nói với cô... người đàn ông trong bức ảnh trên bàn thờ đó chưa chết và người đàn ông đó chính là ba của con!!!

** Ngày.. tháng... năm*

Tám tiếng đồng hồ đã trôi qua, mọi người trên phi cơ đã ngủ say sưa trong khi mắt mình cứ ngắc, đầu óc như căng ra với những suy nghĩ không ngừng. Thì ra, bao nhiêu năm nay ba đã giấu kín trong lòng một bí mật. Chắc hẳn ba muốn phủ nhận cái quá khứ không mấy tốt đẹp nên mới không liên lạc với cô Kiều để cô tưởng rằng ba đã chết. Sao ba lại đành lòng làm như thế, ngay cả với đứa con tật nguyện, đáng thương của chính ba. Ba có thể tàn nhẫn đến như vậy sao? Từ lâu, mình vẫn xem ba là một người đàn ông đàng hoàng nhất, đạo đức nhất mà... Chắc có điều bí ẩn bên trong phải không ba? Con cố gắng nghĩ như thế để không mất đi hình ảnh người cha thần tượng, một mẫu hình để con nhìn theo đó mà chọn cho mình người bạn đời.

Suốt cuộc hành trình hai mươi mấy tiếng trong đầu mình lúc nào cũng lặp lại câu hỏi, có nên hỏi ba những gì mình đang thắc mắc không?

Phải hỏi!!! Hỏi cho ra lẽ, chứ mình không chịu nổi cái cảm giác nặng nề như có hàng tấn đá đang oằn trĩu trong tim.

Tôi đến thăm và biểu bác Lịch hai bịch khô mực. Bác thích thú bày ngay ra bàn với chia bia ướp lạnh. Bác hỏi thăm đủ chuyện về chuyện công tác từ thiện của tôi. Sực nhớ bác là bạn thân của ba từ ngày hai người đi lính chung, tôi lân la dò hỏi:

-Ba con dạo này buồn và sa sút tinh thần lắm. Khi nào rảnh, bác ghé qua nhà uống vài lon bia với ba, nhắc lại chuyện thời trai trẻ cho ba con đỡ buồn.

Bác Lịch thở dài:

-Bác có rủ rê mấy lần mà ba mày đều từ chối, bác còn biết làm sao... Vả lại, mẹ con mât cũng chưa bao lâu, phải đợi thêm một thời gian nữa ba con mới lấy lại quân bình.

Uống một ngụm bia, bác vỗ đầu tôi, cười:

-Thằng tía mày... già rồi mà còn si tình quá đỗi.

Tôi nôn nóng chồm lên:

-Vậy, chắc hồi trẻ ba con trồng cây si nhiều cô lắm hả bác?

-Hứ! ba mày chết nhất thì có, thấy con gái là đỏ mặt, tay chân thừa thãi không biết để đâu. Nhưng ngược lại con gái si tình ông... mới chết chứ!

-Thật không bác?

-Sao không thật, để bác nhớ xem. Hồi đó, có một cô, tên tên gì bác quên mất, đeo ba mày như sam, còn ba mày thì tròn như dế nhũi. Ha ha!!! cô nàng nấu đủ thứ món ăn đem đến cho ba mày. Lúc đó, bác với ba mày và hai bác nữa mượn nhà ở chung. Ba mày không nhận vì sợ cô ta hiểu lầm. Nhưng mấy bác thay mặt ông nhận hết. Cũng nhờ ba mày mà cả đám no nê. Bây giờ, nhớ lại thấy tội cô đó. Bác có hứa sẽ nói với ba mày giúp cô ta, nhưng chuyện tình cảm mà, trái tim không rung động thì dù có tằm bở bao nhiêu cá, bao nhiêu thịt nó cũng chai lì.

Bác Lịch tiếp lời với giọng nói có pha chút ngậm ngùi:

-Nhớ lại thời tuổi trẻ, lắm khi nông nổi, làm nhiều chuyện thiếu suy nghĩ, vô trách nhiệm.

Tôi mở to mắt, tò mò chờ đợi:

-Là chuyện gì hả bác?

-Chuyện cả đám cá hòa nhau chơi ba mày một mẻ. Mục đích là thử xem ông có biết yêu hay không. Lần đó, mấy bác dụ ba mày uống rượu, chờ lúc ông vừa xin gọi cô đó tới nhà, rồi cả đám bỏ đi để cô ta săn sóc ba mày. Có chuyện gì xảy ra hay không thì chỉ có hai người họ biết. Nhưng sau đó khoảng một tháng thì ba mày thuyên chuyển đi nơi khác. Tội nghiệp cô gái, tương tư đến nỗi thất điên, bát đảo rồi có lần đến nhà bác ăn vạ. Mới đầu thấy tội nghiệp, sau đó là cảm thấy bị phiền phức nên có lần bác nói đại, ba mày tử trận rồi và... cô ta đi không thấy trở lại.

Tôi nói mà giọng nghe như muốn khóc:

-Sao bác ác quá vậy? Lỡ cô ấy có gì thì sao?

-Bởi vậy bác mới nói... tuổi trẻ nông nổi, vô trách nhiệm.

Tôi trở về nhà với cảm giác hụt hẫng. Như vậy, chị Niệm thật sự là con của ba. Có lẽ, ba không bao giờ ngờ mình có đứa con này. Tôi không thể trách ba. Cũng như cô Kiều, cô không hề có một lời trách cứ người đàn ông đã đi qua đời cô. Nhưng cô đã tự đâm ngực xi vả mình, dám làm chuyện hư hỏng mà không dám nhận trách nhiệm, nên đã tìm đủ mọi cách để hủy bỏ một sinh linh đang tượng hình và kết quả việc làm dại dột đó là gì? Là cái bào thai vẫn tồn tại nhưng nó lớn dần trong bụng mẹ với hình hài không toàn vẹn. Khi nhìn đứa con vừa chào đời với cánh tay cụt và vành môi trên bị sứt mẻ, cô chỉ còn biết ôm mặt khóc. Để rồi sau đó, cô sống bằng những chuỗi ngày buồn thảm với nỗi hối hận ngập lòng vì những hậu quả do chính cô để lại trên hình hài của đứa con thân yêu.

Tôi không biết có nên nói với ba sự thật này không?

Có lẽ nên... Nhưng không phải ngay lúc này, cái lúc mà ba đang suy sụp nhất.

Phải chờ đến hai năm sau, nghĩa là khi mãn tang mẹ tôi mới đưa cho ba đọc tập nhật ký của tôi. Tâm ảnh của cô Kiều và chị Niệm rời khỏi tay ba rơi xuống đất. Hai tay ba ôm ngực, hơi thở mệt nhọc với khuôn mặt xanh mét. Tôi hoảng sợ, không ngừng lay ba:

-Ba! ba có sao không?

-Tôi... tôi có thể bắt nhân như vậy sao?

Rồi ba quay sang tôi, giọng nói thiếu não như có pha nước mắt:

-Thật sự ba không hề hay biết ... Con có tin ba không?

Tôi không thể lường được mức độ xúc động của ba mãnh liệt đến như vậy. Chỉ trong vài mươi phút ngắn ngủi mà trước mắt tôi ba như một người vừa trải qua cơn bệnh nặng. Đôi mắt thất thần, cả người ba như mềm nhũn, không còn chút sức lực. Quả thật, tôi cũng không ngờ việc làm của tôi đối với ba lại tàn nhẫn đến thế. Tại sao tôi không thể lặng lẽ giúp đỡ má con chị Niệm bằng cách gửi tiền cho họ ba tháng một lần như tôi đã từng làm bấy lâu nay - một cách đền bù những thiệt thòi mà người chị tội nghiệp của tôi phải hứng chịu. Sao tôi lại muốn ba phải ra mặt nhìn nhận chị Niệm? Có thể vì câu nói ngây ngô mà tôi nghĩ rằng là một khao khát rất tự nhiên của chị "Ba em đó. Em cũng có ba nữa đó".

-Tại sao... tại sao hình hài nó lại ra nông nổi này?

Tôi lắc đầu, mím môi ngăn tiếng khóc, không dám nói lên một sự thật đau lòng, chỉ còn biết đi vào phòng, lấy những tờ biên nhận gửi tiền cho ba xem, với hy vọng sẽ làm nhẹ đi nỗi ray rứt trong lòng ba.

-Con mong rằng với số tiền con gửi về, tuy ít ỏi, nhưng cũng giúp cho cuộc sống của cô Kiều và chị Niệm đỡ chật vật hơn. Ba đừng buồn, từ đây về sau con sẽ lo cho chị Niệm.

Ba chậm chậm gật đầu. Im lặng một lúc lâu, ba ngập ngừng hỏi:

-Cô... cô ấy có biết con là ai không?

-Dạ không, con chờ hỏi ý của ba xem sao... Ba có ý định gặp lại cô Kiều và chị Niệm không?

Ba bật khóc như một trẻ thơ:

-Ba không biết... Ba thật xấu hổ với đứa con gái đó... Ba đây tội lỗi!!!

Tôi ôm chặt lấy ba, vừa lau nước mắt cho ba, vừa mếu máo:

-Không phải lỗi của ba. Cô Kiều nói với con như thế. Bác Lịch cũng có kể chuyện cho con nghe. Ba chỉ là vô tình, mà vô tình thì đâu có tội.

Ba thần thờ đứng lên, thất thểu đi vào phòng.

Và tôi hôm đó ba đã qua đời đột ngột vì chứng bệnh tim.

Hơn ai hết, tôi biết chính tôi là người đã đâm một nhát dao oan nghiệt vào trái tim của ba. Chắc chắn nỗi hối hận đã dày vò ba trong giây phút đau đớn và đơn độc đó.

Trong nhà quán, cũng như ba đã từng đứng bất động bên mẹ hai năm về trước, tôi quỳ sụp dưới quan tài của ba khóc thảm thiết với những tiếng gào thét trong lòng “ba ơi! là lỗi của con, lỗi của con.”

Có lẽ tôi sẽ phải sống những ngày tháng thật buồn thảm với bản án lương tâm đè nặng trong lòng, nếu không có bức thư của cô Kiều viết cho tôi “Cô vừa lợp lại mái nhà và mua được bộ nệm mới cho Niệm. Nó rất vui và muốn nói lời cảm ơn cháu. Cô nghĩ mãi... không biết có phải cháu là người Chúa gửi đến giúp cho cô có thêm niềm tin và sức mạnh để đứng vững. Cô cảm thấy cuộc sống dường như có ý nghĩa hơn, vì nhận ra Chúa đã không bỏ cô như từ lâu cô đã thầm trách Chúa...”. Một lá thư khác đầy những dòng chữ nguệch ngoạc của chị Niệm được gửi theo. Chị viết lung tung, nhưng không đầu, không đuôi, khiến tôi không biết chị muốn diễn tả điều gì. Nhưng có một câu chị lại viết rành mạch “Tôi qua em ngủ, em thấy ba. Ba ôm em, ba nói em cảm ơn Lan đi... cảm ơn Lan nhiều... “. Không biết chị Niệm nằm mơ thật, hay chỉ là những điều tưởng tượng như lúc trước chị thường nói với tôi nhưng rõ ràng là lòng tôi bỗng nhẹ hẫng. Bên kia thế giới chắc ba đang mỉm cười hài lòng vì những gì tôi đang làm cho người đàn bà bất hạnh cả một đời yêu ba trong tuyệt vọng và đưa con gái đáng thương mà ba chưa từng gặp mặt.

Tôi cũng tự dặn dò mình, đừng bao giờ nói cho cô Kiều biết sự thật. Bởi vì, trái tim cô sẽ thêm một lần tan nát, nếu biết được người đàn ông mình hết lòng yêu thương suốt hơn ba mươi năm vẫn còn sống và đã có một mái ấm gia đình thật hạnh phúc []

Ngân Bình

Hòn Sỏi

*Anh là hơi thở mùa xuân
Nồng nàn trên má dẫu băng khuâng sầu
Anh là chiếc bóng canh thâu
Là trăng soi tỏ hôn vào giấc đêm.*

*Anh là hạt nhớ rơi thềm
Thành dòng nước cuốn về tim ghen ngào
Anh là mây tím phương nao
Trôi về vô định xanh xao tháng ngày.*

*Anh là ly rượu đắng cay
Ngọt nồng ủ giấc mơ say cung hằng
Anh là gói chiếc em nằm
Trương tư trải mộng trăm năm hẹn thề.*

*Anh là dòng thác mỗi mê
Là cung đàn nhớ tái tê thu tàn
Anh là hòn sỏi em mang*

NGƯỢC CHIỀU

Em biết em không còn trẻ
Khi lòng đánh mất niềm tin
Soi gương bỗng thấy mình lạ
Nụ cười, mắt vương chân chim
Em biết em không còn trẻ
Bởi vì anh quên tặng hoa
Valentine qua lặng lẽ
Cô đơn chẳng bạn chẳng quà
Em biết em không còn trẻ
Sáng nay sợi tóc trắng rơi
Mùa thu mây bay rất nhẹ
Tuổi xuân mở cửa đi rồi
Em biết em không còn trẻ
Màu son thay đổi mấy lần
Thời gian lướt nhanh rất khẽ
Tình yêu hao hụt dần dần
Em biết em không còn trẻ
Ngại ngừng khi đèn chổi đồng
Còn đâu chân chim chân sẻ
Của thời tuổi mộng tình hồng

Lăn trên dốc nhớ võ vàng hôn em.

Ngọc Quyên

Dòng Nhớ

*Gởi anh cơn gió chiều nay
Thổi từng cánh lá lạc loài
Bay về không gian vô tận
Thu tàn rồi anh có hay !*

*Gởi anh một thuở u hoài
Chiều chiều đếm lá me bay
Tóc xanh phai mờ năm tháng
Rã rời mảnh vỡ tim say .*

*Gởi anh dòng nhớ đọa đày
Khúc tình mưa dầm hôn ai
Hắt hiu hàng cây trở gió
Bâng khuâng nghe những tàn phai*

*Gởi anh dòng nhớ miên man
Vũng sâu chấp cánh địa đàn
Gói tay đan vào huyền thoại
Lạc vùng đẫm đuối mơ phai.*

*Gởi anh mưa lạc phím đàn
Đợi chờ đêm trắng sương tan
Thiệt tha trên từng cung bậc
Nhớ nhung réo rắt hôn hoang.*

Ngọc Quyên

Em biết em không còn trẻ
Bên anh đường bỗng ngược chiều
Kiều Mộng Hà

NUNG NẤU!

Giấy cộng sản: Lửa dân làm sao gói?
Sẽ rất gòn: nhân bản đẹp phi nhân!
Ách ngoại nhân từng cấm phần ngút ngàn,
Quyết không để thêm ngàn năm nô lệ!
Ý Nga, 11-12-2014

GIẤY RÁCH AI GIỮ LẤY LÈ?

Làm ăn phải luôn lách
Chả trách lắm gian manh
Qua tay đảng bạch tuộc
“Giấy rách” thêm bung vành!

Triệu đường dây chân rít
Ăn trên đầu dân tôi
Giặc vào? Im thin thít
“Kên Kên” bận rĩa môi.

“Môi, Răng” chúng khắng khít:
Cả sông, biển, núi... rồi!
Nhuộm Đỏ băng bung bít
“Lê” Việt Nam hồi ôi!
Ý Nga, 11-12-2014

Nàng Thơ và Tỉnh Dậy

Thứ bảy tuần rồi, một ông bạn quen ở Portland gặp người viết trong một tiệm ăn đã hỏi tôi: “Đạo này không thấy chị đăng thơ của chị trong trang thơ của ORTB như trước nữa. Có lẽ bây giờ chị đã chỉ lo Thiên Nhân mà thôi hay sao?”

Người viết cười cười đáp lại: “Dạ, tôi giữ mục Một Cõi Thiên Nhân như thế đủ rồi, còn phải

để cho các anh chị làm thơ khác sinh hoạt trong mục Thơ cho vui chứ ỉ!”

Thiệt tình mà nói mấy năm gần đây “Nàng Thơ” đã bỏ người viết đi đâu mất tiêu rồi nên tôi cũng ít làm thơ hơn lúc trước. Theo thiên ý, làm thơ viết văn hay là làm một việc gì có tính cách nghệ thuật, chuyên môn thì phải có “yên sĩ phi lý thuần” (inspiration) tạm dịch là “nguồn cảm hứng” và phải có một chút “thiên khiếu trời ban” nữa, bạn ạ! Nếu không có nguồn cảm hứng và không có thiên khiếu này thì “rị mọ” hoài cũng không thể mãn thơ viết văn, vẽ một bức tranh, viết một bản nhạc, ca một bài hát nào được cả. Thật đấy! Có nhiều lúc người viết phải “treo bút” cả chục năm không làm được một bài thơ nào cả vì không thể có cảm hứng trong nhiều hoàn cảnh khác nhau.

Ngày xưa khi còn đi sinh hoạt trong Gia Đình Phật Tử Chánh Minh ở chùa Giác Tâm- thuộc quận Phú Nhuận Gia Định cũ, người viết cũng đã từng “tay tiên một vẩy đủ mười... bài thơ” trên các bích báo tranh tài giữa hai đội thiếu niên và thiếu nữ. Nhiều “chàng thi sĩ mén” của đội thiếu niên phải “không dám giỡn mặt” với “nàng thi sĩ mén” Sương Lam của đội Sen Trắng đoàn thiếu nữ vì nàng được quý anh chị huynh trưởng chịu chuộng thương yêu hết mực. Ngoài những sinh hoạt văn nghệ văn gừng khi sinh hoạt GDPT, những thi sĩ, văn sĩ mén này còn bày đặt rủ nhau lập nhóm văn này, nhóm thơ nọ, đặt tên nhóm nghe “kêu” dữ dội như “Nhóm Sắc Hoa Tim”, “Nhóm Tuổi Thơ”, “Nhóm Tuổi Ngọc” v.v... làm thơ tặng nhau, gửi thơ đăng báo. Thỉnh thoảng thấy bài thơ của mình được chọn đăng trên báo là chúng tôi mừng rỡ vô cùng, bèn họp mặt nhau, nấu chè ăn mừng thật là vui.

Rồi người viết đã phải theo “những cô áo đỏ sang nhà khác” làm “có kẻ theo chồng bỏ cuộc vui” nên các nhóm văn nghệ, văn gừng này cũng phải dẹp tiệm luôn vì một khi người đẹp vắng mặt, đi lấy chồng rồi thì mấy anh chàng thi sĩ, văn sĩ “mén” này cũng cảm thấy hết hứng thú “mãn thơ, viết văn” nữa. Smile!

Rồi cuộc sống hạnh phúc gia đình bên chồng con, rồi những bận rộn trong sự nghiệp đang lên, rồi những khó khăn vất vả trong đời sống khi có cuộc đời, của sự thay ngôi đổi chủ, người viết đành phải treo bút một thời gian.

Những năm tháng đầu tiên đến Mỹ, khi trở lại đời sinh viên ở trường “đại học tương làng” Portland Community College, với tình cảm thương nhớ mẹ cha, với kỷ niệm cũ, với niềm đau của quê hương đất nước, với sự giúp đỡ của các bạn sinh viên trẻ, nên nàng Thơ lại

trở về với người viết. Thế là người viết lại hăng say sáng tác và sinh hoạt cộng đồng trở lại.

Trong không khí trẻ trung vui vẻ của khung viên đại học, người viết đã cùng các bạn sinh viên trẻ tổ chức nhiều buổi văn nghệ văn gừng mừng Ngày Tết Nguyên Đán, Tết Trung Thu v.v... để giới thiệu văn hoá Việt

Nam đến những người bạn Mỹ tại trường rất nhiệt tình, hào hứng với phương tiện thiếu thốn đủ mọi mặt vì lúc đó chúng tôi là những sinh viên nghèo mà lị. Chúng tôi làm việc với trái tim tình cảm và nhiệt tình của tuổi trẻ đầy lý tưởng chỉ với mục đích đem lại niềm vui cho mình, cho người trong phạm vi và khả năng hạn hẹp của người sinh viên mà thôi. Cũng nhờ được sự giúp đỡ của các chàng “sinh viên đàn em dễ thương” này mà hai tập thơ Tháng Tư Với Nỗi Nhớ Quê Hương và Những Bài Thơ Tình Yêu của Sương Lam được ra đời. Cảm ơn các người bạn trẻ Huỳnh Lương Vinh, Lưu Sĩ Minh, Nguyễn Khôi Nguyên v.v.. Người viết cũng được mời đến thuyết trình với Nhóm Ngàn Khơi do anh Nguyễn Minh Ngân làm nhóm trưởng thuộc Trung Tâm Mục Vụ Đông Nam Á Portland. Thật náo động, rộn ràng, vui vẻ.

Vào thời điểm năm 1982, việc in ấn sách báo Việt Nam tại Portland, Oregon và các nơi khác chưa đạt được tiêu chuẩn trình bày (layout) đẹp đẽ, mới lạ như cách trình bày của các chương trình về layout trên computer hiện đại bây giờ. Người viết phải mỗ cò đánh máy trên chiếc máy đánh chữ cà tàng mua ở Goodwill từng bài thơ chỉ với hai ngón tay mà thôi (may quá còn hơn là “nhất dương chỉ”). Thế là chị em chúng tôi, người thì mỗ cò đánh máy, người thì vẽ hình trang trí trang bìa, trang trong các bài thơ, người thì sửa dấu chính tả, xong rồi đưa đi nhà in làm photocopy. Tiền in ấn thì đã có các bạn sinh viên ủng hộ. Không có buổi ra mắt thơ náo nhiệt, rầm rộ như bây giờ mà chỉ in ra để biếu tặng bạn bè thân hữu yêu thơ, các chùa, các nhà thờ, các nhóm sinh hoạt thanh niên sinh viên bán để lấy tiền gây quỹ tổ chức thêm các cuộc vui khác nữa. Một thuở sinh viên trong bước đầu ty nạn nơi xứ người thế mà vui và đầy kỷ niệm đáng yêu, đáng quý. Bây giờ nhắc lại, người viết có đôi chút ngậm ngùi vì những chàng sinh viên trẻ, bạn thân mến cũ của người viết ngày xưa bây giờ đã tứ tán nơi đâu, biết ai còn ai mất?

Rồi thời gian lặng lẽ trôi qua, chuyện áo cơm và lo lắng cho cuộc sống mới nơi xứ người đã làm cho người viết phải tạm gác lại chuyện văn thơ nghệ thuật và chuyện đi vắc nga voi sang một bên một thời gian một lần nữa vì bao tử đói thì làm sao có đủ sức mà “phun châu nhả ngọc” cho được.

Không ai có thể giúp mình bằng tự chính mình được. Vợ chồng chúng tôi đã bỏ lại ở quê hương những gì mình đã có và ra đi với hai bàn tay trắng trên chiếc thuyền con bé nhỏ chẳng biết sẽ trôi giạt về đâu. Cũng nhờ trời thương, chúng tôi đã đến bến bờ tự do trong an lành, xum họp gia đình đầy đủ. Chúng tôi đi học trở lại chỉ là để có tiền trả tiền nhà, tiền điện, tiền thực phẩm với số tiền “basic grant” và tiền “work study” ít ỏi. Chúng tôi phải vừa đi học ban ngày vừa đi làm thêm công việc quét dọn công sở (janitor) ban đêm. Cảm những đồng tiền làm được do tự chính tay mình làm ra được trong buổi ban đầu gian khổ nơi xứ người, tôi đã nhiều đêm phải khóc thắm. Than ôi! “Thời oanh liệt nay còn đâu?” **

Nhưng dầu sao đi nữa, chúng tôi vẫn có phúc hơn bao nhiêu người đói khổ còn lại ở quê nhà vào thời điểm đó, nên chúng tôi có ngại gì những gian khổ lúc ban đầu này.

Rồi Trời Phật cũng thương cho kẻ có lòng nên dần dần chúng tôi cũng đã ổn định được đời sống. So với bao nhiêu người khác, chúng tôi chẳng có gì là cao sang quyền quý cả. Tôi an phận làm một cô giáo tầm thường nơi xứ lạ. *Điều quan trọng đối với tôi trong hiện tại là vợ chồng yêu thương nhau, con cháu ngoan hiền, có sức khỏe tốt, thân an trí lạc là tốt lắm rồi. Tiền bạc, danh vọng, chúng tôi đã có rồi cũng đã mất, Cuộc đời có*

không, không có, chuyện ghét thương thương ghét là chuyện thường tình nơi chốn bụi hồng lao xao này, hơi đâu mà thắc mắc cho mệt! Bạn nhỉ?

Mỗi người có một cái nhìn, một thái độ, một cảm nghĩ khác nhau về một sự việc. Người khác có quyền nghĩ sao về mình là tùy ý họ vì họ có cái quyền đó. Có sao đâu? Còn mình như thế nào thì hãy để cái “nhất điểm lương tâm” của mình và Trời Phật phán xét vì người viết vẫn tin rằng: “Ngẩng đầu cao ba thước đã có thần linh” rồi, cho nên ta cứ an tâm sống vui sống khỏe trong giây phút hiện tại là được rồi. Tôi nghĩ thế! Bạn đồng ý chứ?

Năm 2002, tôi đã trở lại “phóng tay, múa bút” trên ORTB, trên các đặc san thân hữu bên anh, bên em, trong các diễn đàn cõi ảo, cõi thật cho vui với đời một tí tí với cái tên “Suong Lam mờ chân mây” mà tôi đã chọn từ năm 17 tuổi khi sinh hoạt Gia Đình Phật Tử Chánh Minh ở Việt Nam ngày xưa.

Bây giờ người viết lại có được “job” làm kẻ giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân để tâm tình với quý vị cao niên hằng tuần trên ORTB với nụ cười duyên dáng. Quá tốt rồi!

Người viết còn rủ rê ông xã đi làm “thợ vịn” cho các công tác cộng đồng khi có thời giờ và sức khỏe, đi tiểu ngạo giang hồ, đưa thơ văn, bài viết, tài liệu sưu tầm về thiền nhân lên trang nhà www.suonglamportland.wordpress.com được xem như là “tàng kinh các” của tôi và trang suonglam’s Youtube <http://www.youtube.com/user/suonglam> của tôi cho thiên hạ vào xem “chùa” giống như Quán Ven Đường của GS Huỳnh Chiếu Đăng vậy đó (cám ơn anh HCD), đi chùa lễ Phật tụng kinh, vui đùa với cô cháu nội Mya như vậy là được rồi. Ai nói gì thì nói, ai khen chê gì thì chê khen. Ai giận hờn gì thì hờn giận. Mặc họ! Có sao đâu? Bon chen và tức giận mà làm gì cho mệt! Bạn nhỉ?

Gần đây, nhiều Phật tử, trong đó có người viết, rất thích đọc những bài viết, bài thơ của Thầy Thích Tánh Tuệ vì đầy thiền vị và khuyên bảo chúng ta rất nhiều điều tốt đẹp trong cuộc sống nhân gian.

Xin mời quý bạn đọc một mẫu chuyện Thiền và bài thơ Thôi Kiếp Đi Hoang của Thầy Thích Tánh Tuệ do sư cô Huệ Hương chuyển tiếp chia sẻ cùng đại chúng để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Tĩnh Dạ

Thế gian này có quá nhiều chuyện phiền

não, vì vậy, rất nhiều người đi gặp Phật Tổ cùng hỏi về một vấn đề:

“Con nên làm thế nào, mới không còn những điều phiền muộn?”

Phật Tổ cho đáp án đều như nhau:

“Chỉ cần buông tay, con sẽ thôi không phiền não nữa.”

Có một người thanh niên, cho rằng mình thông minh tỏ ý không phục, bèn đi gặp Phật Tổ và hỏi:

“Trên thế gian này có hàng ngàn hàng vạn người, thì sẽ có hàng ngàn hàng vạn điều phiền não.

Nhưng, Ngài cho họ giải pháp đều hoàn toàn như nhau, vậy đó chẳng khác gì buồn cười lắm hay sao?”

Phật Tổ không nổi giận, Ngài chỉ hỏi ngược lại chàng thanh niên:

“Buổi tối con ngủ có thường hay nằm mơ không?”

“Đương nhiên là có!” Chàng trai trả lời.

“Vậy, mỗi buổi tối nằm mơ, giấc mơ đều như nhau không?” Phật Tổ lại hỏi.

“Đương nhiên là khác nhau rồi!” Chàng trai trả lời.

“Con ngủ hàng ngàn hàng vạn lần, thì sẽ mơ hàng ngàn hàng vạn lần giấc mơ.”

Phật Tổ mỉm cười nói:

“Nhưng cách kết thúc giấc mơ, đều như nhau cả,

đó là: TỈNH DẬY!”

Namo Buddhaya

Thôi Kiếp Đi Hoang

Một mảnh hồn nho nhỏ
Nhu mây hoài lang thang
Chẳng khi nao dừng lại
Sống lạc loài, hoang mang...

Hồn âu lo, thấp thòm
Trên vạn nẻo đường đời
Niềm vui nằm phía trước
Cỏ xanh bên kia đồi..

Hoa từng ngày tươi nở
Nhưng đời không nụ cười
Mỗi ngày hoài trần trở
Hạnh phúc nào xa xôi..

- Một hôm hồn an tịnh
Quay trở về với thân
Thở vào, ra, dừng lặng
Nghe đời vui.. trong ngần.

Thì ra chân hạnh phúc
Nằm ngay trong cõi lòng
Bình yên và sâu lắng
Chan hòa cùng mênh mông.

Một mảnh hồn du thủ
Vừa tìm thấy quê nhà
Tại nơi này đã đủ
Dứt thăng trầm, xót xa...

Thích Tánh Tuệ

(Nguồn: email của cô Huệ Hương- Cảm ơn cô HH)

Xin mời quý anh chị thưởng thức Youtube Mùa Thu và Chim Hạc do người viết thực hiện để tâm hồn được thanh thản một ít phút giây qua link dưới đây:

Mùa Thu và Chim Hạc-Ridgefield, Wa

https://www.youtube.com/watch?v=fi0L_pvhY9w

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Nguồn: tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi-MCTN255-ORTB 656-121014)

ANH THƯƠNG EM NHIỀU?

*Anh thương nhớ, có nhiều không?
Mát hơn gió nội hương đồng ở đây?
Đẹp như những bụi tre dày?*

NGẮM AI, AI CÓ BIẾT TÌNH?

*Em bơi mãi chẳng lên bờ
Cứ như con cá nhơn nhơ trên môi.
**

*Xanh như mạ, họ cấy cày mỗi năm?
Cứng hơn gỗ ở rừng trầm?
Nhiều hơn cỏ dại, rau sam chưa nè?*

Á Nghi, 10-12-2014

ANH LO

*-Hôm nay bếp núc anh lo!
Phụ anh: xắt ớt, gạo vo sẵn giùm,
Phi hành, gọt mắt trái thơm
Chiên cho con cá vàng thơm là vừa!
Nhờ em nạo, vắt nước dừa,
Rửa rau, gọt vỏ trái dưa leo nè...*

*

*Dạ ran, làm chẳng kịp nghe
“Anh lo” sao lắm ò e sai hoài?
“Hôm nay” chẳng phải ngày mai
Thôi thì cứ phụ xem tài món chi?
Nấu xong tới màn ly kỳ:
Lau, chùi, quét, dọn... khác chi nhà hàng!
Á Nghi, 10-12-2014*

*Vàng rồi cá lóc nướng trui
Khoai lang lột vỏ ngọt, bùi chờ em
Trái bần lay ngọn êm đềm
Vàng thơm bắp nướng..., anh thềm lung tung.*

*

*Riêng em mà đẹp cảnh chung
Xuồng lao chao sóng như cùm ngân ngọc.
Á Nghi, 10-12-2014*

NHÀ EM Ở GIỮA CÙ LAO

*Qua sông hồng chịu bắc cầu
Chèo ghe chẳng biết, đi đâu bây giờ?
Học bơi anh cũng thờ ơ,
Thuyền Tình không có. Dại khờ làm sao!
Hoang vu, vắng lặng sao vào
Mà anh muốn cưới? Ổn ào mệt ghê!
Á Nghi, 10-12-2014*

Chiếc Cầu Nổi Dễ Thương

Như một thông lệ hằng năm, cứ sau ngày Thanksgiving, trong phòng khách nhà tôi phải có một cây thông được trang trí bằng những hoa đèn rực rỡ, những trái bóng đủ màu, những ngôi sao lóng lánh màu bạc, những ngọn đèn xanh xanh đỏ đỏ chớp nháy liên hồi vui mắt, có cả hình ông già Noen cỡi xe kéo bởi đàn tuần lộc băng qua

cánh đồng tuyết trắng đi trao quà cho các em bé với những tiếng chuông reo vang làm sinh động căn phòng khách, điều mà các gia đình không theo đạo Chúa như chúng tôi ít khi thực hiện.

Nhưng đối với tôi, những hình ảnh dễ thương từ những ngày còn nhỏ đại đến khi khôn lớn, quang cảnh nhộn nhịp vào ngày Giáng sinh nơi thành phố biển vẫn là những hình ảnh sinh động vui tươi đẹp đẽ, nhất là những lúc về đêm, cùng một lũ bạn đi xem những tư gia trang trí hình ảnh máng cỏ có Chúa hài đồng và những thiên thần rực rỡ dưới những vì sao, hay kéo nhau lên nhà thờ Núi nghe tiếng chuông ngân vang rộn rã từ gác chuông tận nóc giáo đường, những bài thánh ca thánh thót từ trong thánh đường, những cảnh chen lấn giữa nam thanh nữ tú trên đường phố trong đêm Đông lạnh lẽo Chúa sinh ra đời, mặc dầu nơi chúng tôi ở chẳng lạnh tí nào, rồi sau đó là bữa tiệc rờ- quây- đông đông vui cả gia đình và bè bạn sum họp v...v, ngàn ấy kỷ niệm vương mãi trong tôi cho đến bây giờ, nên mùa Giáng sinh đến ở đây mà thiếu cây thông, như thiếu thiếu một cái gì, mặc dầu các con tôi đã đi làm ăn xa, đúng ngày lễ mới về nhà thăm cha mẹ.

Hai vợ chồng tôi vừa trang trí cây thông xong, đang ngồi ngắm thành quả của mình với những ánh đèn chớp nháy đủ màu sáng rực, bỗng có tiếng chuông gọi cửa.

Chồng tôi ra mở cửa, ông Phil vào nhà theo sau chồng tôi, miệng cười thật tươi và lên tiếng:

-Tôi đến báo cho hai bạn một tin vui, và ngày đó các bạn phải đến chung vui với gia đình chúng tôi nhé.

Nhìn điệu bộ và nghe giọng nói, tôi cũng đoán được nửa phần tin ông báo, tôi lên tiếng:

-Có tin của Krista?

-Lê hay quá, bà đúng là bạn của gia đình tôi, chúng tôi được tin báo của Krista, gia đình cô ấy sẽ trở về thành phố và thăm chúng tôi trong mùa Christmas này, vợ tôi đang đếm từng ngày đó.

-Còn ông?

-Thì tôi cũng mong chứ, bao nhiêu năm rồi vắng bật tin con, tôi buồn giận, nhưng cũng nhớ lắm chứ, dù sao thì cô ấy cũng là đứa con gái lớn mà chúng tôi rất yêu quý, như hai bạn từng biết đó, đâu khác gì hai bạn đối với con gái lớn Laura đâu, vậy mà...

Ông Phil ngưng ngang câu nói, thở dài lắc đầu nhìn chúng tôi.

-Thôi, có tin cháu về là vui rồi, chúc cho gia đình Phil và Varga mùa Christmas này tràn đầy hạnh phúc, nhớ báo cho chúng tôi chính xác ngày Krista về để chúng tôi đến chung vui chúc mừng nhé.

Chồng tôi vừa dứt lời, ông Phil đã tiếp:

-Dĩ nhiên! dĩ nhiên rồi! đó là lý do tôi đến thẳng nhà hai bạn mà không gọi điện thoại báo trước. Tôi vui lắm nên lái xe chạy vòng vòng báo tin cho các gia đình thân quen, để các bạn chia sẻ niềm vui với gia đình chúng tôi ấy mà. Các bạn nhớ nhé, nhớ đến tham dự buổi tiệc sum họp gia đình với chúng tôi nhé, nếu cháu Laura có về, xin chuyển lời mời của chúng tôi, Krista gặp lại Laura, chắc chúng nó vui lắm.

Ông cười vui giọng sang sảng, rồi bắt tay chúng tôi cáo biệt ra về vẫn không quên nhắc chúng tôi chờ ông báo tin chính xác ngày vợ chồng ông làm tiệc mừng hội ngộ, để chúng tôi đến chung vui với gia đình ông.

Ông Phil đi rồi, vợ chồng tôi lại bắt đầu đoán già đoán non về chuyện gia đình ông trong những ngày sắp đến.

Ông Phil không phải người Mỹ chính gốc. Gia đình ông là người Ái Nhĩ Lan mới di cư sang Mỹ từ đời cha ông. Nhưng nhìn nét mặt cương nghị, đôi mắt xanh, sống mũi cao và mái tóc hung hung, cả vợ chồng ông đều có nét rất đẹp của giống người da trắng, nên khó phân biệt đâu là Mỹ đâu là Anh ngày chúng tôi mới đến. .

Khi mới dọn đến ở xóm này, Ông Bà Tomy-Tiffany, gốc người Cu Ba nhưng da trắng, có lẽ họ lai giống người Tây Ban Nha, rất cởi mở, thân tình, nhà đối diện với nhà tôi, đã sang làm quen trước, sau đó bà mới dắt vợ chồng tôi đi giới thiệu với những nhà hàng xóm lân cận. Khi đến nhà ông Phil thì bà Tiffany kêu hai đứa con nhỏ của ông ra, chúng nó cũng cỡ tuổi hai đứa con chúng tôi, nên sau đó bọn trẻ dễ dàng chơi thân với nhau, và người lớn cũng qua lại thăm hỏi, chúng tôi biết nhau từ những ngày đó.

Qua vài lần thăm hỏi, ông Phil biết chồng tôi là một cựu Phi công QLVNCH, đã có lần bay chung với một đơn vị Trực thăng Hoa kỳ tại Đồng Bả Thịn gần Cam Ranh, ông mừng quá, và bắt đầu kể “chuyện này xưa”. Thì ra ông là một cựu xạ thủ trực thăng Mỹ đã từng tham chiến tại Việt nam trong thời gian một năm khoảng 1968, và ông trở về Mỹ trước khi chồng tôi về bay thực tập với các Pilot người Mỹ trong 3 tháng tại căn cứ đó. Có lần ông thao thao bất tuyệt về “mối tình” của ông với một cô “bồi phòng” người bản xứ, nhưng bị anh bạn cùng đơn vị phởng tay trên vì ông ...nhát gái quá, làm chúng tôi cười vui, vợ ông cũng cười theo, vì đó là chuyện xưa mà, chuyện lúc ông còn là cậu trai mới lớn. Nhưng nói gì thì nói, ông vẫn thương những người VN mà ông đã gặp qua, vì thế, khi quen biết được chúng tôi, ông quý lắm và rất muốn làm bạn.

Đứa con gái lớn của ông bà cùng học một lớp với con gái lớn của tôi, con bé mới vào lớp 6 mà trông chẳng khác gì cô con gái 14-15 tuổi, nước da trắng như trứng gà bóc, lúc nào hai má cũng hồng lên, với đôi mắt như có viên ngọc bích chiếu rọi trong đó, trông con bé xinh quá là xinh.

Ông bà Phil có tiệm buôn nhỏ bán thảm, gạch lót nhà, nên hai vợ chồng phải thay phiên đứng trông coi, dù có thêm người làm, nhưng nhiều lúc ông phải chạy đâu đó, bắt buộc bà phải có mặt, những lúc như vậy, bà thường gọi điện thoại cho tôi đón luôn dùm hai đứa nhỏ nhà bà, và coi chừng dùm chúng. Ông bà rất tin tưởng chúng tôi.

Gia đình ông Phil theo đạo Tin lành. Họ rất sùng đạo và tính tình rất vui vẻ. Hằng năm đến mùa Giáng Sinh, nhà ông bà Phil trang trí đèn trước sân đẹp nhất, nên có năm được lãnh giải thưởng của ban quản trị khu vực. Bà Varga thì rất khéo tay, những khi trong trường cần làm những gì để trang trí, kêu học sinh mang vào lớp, thì bà Varga tình nguyện làm dùm tôi, tôi chỉ phải “trả công” cho ông bà bằng món ăn như chả giò, hay com chiên, mà bà cố gắng học để nói tên mấy món ăn bà thích đó, nghe rất ngộ nghĩnh, vui tai (chắc cũng giống như người Việt nam mới học nói tiếng Mỹ là cùng).

Lần đó con gái tôi “biểu diễn” đờn guitar classic trong trường, đại diện cho người Việt nam tị nạn CS. Lúc viết tên học sinh, lớp, môn trình diễn và quốc gia đại diện, chồng tôi phải vẽ lá cờ nền vàng ba sọc đỏ trên tám banner. Khi ông bà sang nhà chơi, thấy chồng tôi ngồi hí hục vẽ, chưa kịp giải thích cho bà hiểu thì ông Phil đã làm dùm chúng tôi việc đó, ông giành phần nói cho vợ hiểu về lá cờ mà ông đã biết khi tham chiến tại VN, nghe xong bà tình nguyện lãnh phần đi in một số lá cờ nhỏ để ngày các học sinh trình diễn, bà đem vào trường phân phối cho người đi xem.

Cuộc sống vẫn lần lữa trôi qua, khi đứa con lớn vào lớp mười một, thì ông bà Phil dọn nhà về khu vực Katy, vì shop của ông bà đã dọn về trên đó. Ngày đi, ông bà cũng buồn lắm, nhưng biết rồi chúng tôi vẫn giữ mối liên lạc thăm hỏi nhau, nên bà bớt buồn, và cứ căn dặn tôi: thỉnh thoảng phải làm chả giò, com chiên, những món ăn VN mà ông bà “mê thích”, hễ bà xuống là phải có để mang về cho ông Phil và bọn nhỏ, bà vẫn gọi điện thoại và đùa với chúng tôi như thế.

Khi con gái lớn tôi vào Đại học ở OU, thì Krista vào học ở Texas A&M. Bọn trẻ đi xa nên chúng tôi cũng ít có cơ hội qua lại thăm hỏi, thỉnh thoảng có tiệc tùng lễ lạc gì thì mới mời ông bà đến chơi, chứ thật ra với cái tiệm buôn như vậy, họ đâu có nhiều thì giờ đi tới đi lui, chỉ còn nhịch câu nói là cái điện thoại..

Ngày con gái tôi ra trường Navy, phải theo đơn vị hành quân trên chiến hạm USS GUNSTON HALL thuộc hải đội 5 duyên hải sang Trung đông, Bắc Phi thì cũng được tin ông Phil báo Krista sang Hawaii nhận việc bên đó, mặc dầu ông không thích cháu đi xa như vậy. Nhưng tôi đưa thí dụ về con tôi, tôi còn không ngại thì ông lo gì. Tuy nói thế nhưng tôi cũng không dám chắc con bé Krista có thể “an toàn trên xa lộ” khi đi quá xa nhà như vậy hay không? vì khi bắt đầu vào lớp mười hai, nghe bà Varga than thở có vẻ buồn lắm rằng con bé trở hoang ra. “Mỹ con” mà, chúng đâu có chịu ngồi yên học hành chăm chỉ, chúng hẹn hò bạn trai, chúng đi night club cuối tuần, thậm chí còn uống rượu nữa. Bây giờ đã mấy năm sau rồi, đã tốt nghiệp đại học, đã tìm được công việc làm, làm sao cô gái đó có thể “ngoan ngoãn” để mà nghe lời cha mẹ cản ngăn, tự do tìm chỗ ở thích hợp là chuyện đương nhiên. Và sau này ông bà càng buồn nhiều hơn vì Jeff, thằng con thứ hai của bà rất đẹp trai, học cũng giỏi, hình như đang đòi giới tính và chỉ thích ...con trai thôi.

Như một cú trời giáng xuống gia đình ông bà Phil, ông buồn rầu bảo thế, khi ông biết tin Krista đang thay đổi bạn trai lần nữa, và lần này thì cô ấy “cặp kè” với một chàng da đen trong hải quân Mỹ, căn cứ đóng tại Hawaii. Ông bảo đã nhiều lần điện thoại ngăn cản, khuyên nhủ Krista rằng gia đình ông không “kỳ thị”, nhưng gốc gác ông còn đầy phía bên kia, họ không muốn nhìn thấy một người hoàn toàn khác màu da trong đại gia đình họ. Nhưng Krista vẫn cương quyết nói rằng cô yêu Christ- tên chàng trai từ tiểu bang Chicago, con của một “single mom”, nhưng cũng cố gắng học và đang ở trong quân đội phục vụ cho Tổ quốc. Và một mai giải ngũ trở về đời sống dân sự sẽ học tiếp để lấy bằng Master về thương mại.

Một lần ranh vô hình đã xây đến, ngăn cản tình cảm giữa cha mẹ và con gái, khi ông bà Phil nhất định không chấp nhận một người đàn ông da đen trong gia đình họ, còn Krista thì nhất quyết giữ lấy tình yêu của cô với Christ. Nhiều lần bà Varga gọi điện thoại than thở với tôi, có ý hỏi tôi tìm giải pháp nào để đưa Krista về với gia đình, xa hẳn người đàn ông đó. Thú thật tôi nào dám có ý kiến ý cò gì. Trong tình yêu, nhiều lúc người con gái không nhìn ra những đổ kỵ chung quanh, và con tim có lý lẽ riêng, đâu có thể phân tích như bài toán học. Cô chỉ thấy hợp tính người đó, và người bạn kia đem đến cho cô niềm vui, hạnh phúc, cô đâu cần biết xuất xứ của bạn trai, dòng dõi thế nào, da đen hay da trắng, người ngoài ưa hay không ưa, thậm chí còn lớn tiếng cãi lại: “đâu phải người da đen nào cũng xấu”. Trong khi cha mẹ thì nhìn xa hơn, nhìn đủ mọi hướng, nhìn thấy nhiều điểm bất đồng bên ngoài, mà có thể chưa hiểu hết tâm ý con mình. Bởi vậy, ngay cả người VN, tôi vẫn thấy có vài gia đình có con gái lấy người bạn xứ da đen, nhưng họ không dám công khai ra ngoài công chúng, có một nỗi khổ nào đó vương vীu chung quanh họ, ít ai can đảm dõng dạc giới thiệu cậu là con rể của tôi, đến “cháu” nội-ngoại họ còn không dám công nhận công khai. Và tôi cũng đã chứng kiến vài người đi bán hàng cho những tiệm tạp hoá, khách hàng chính của họ thường là người da đen, mà họ còn khinh thường người khách của mình, còn gọi “thằng lợ” này thằng lợ nọ, hướng hồ mấy người Ảng lê bảo thủ này.

Mỗi lần bà Varga gọi điện thoại thăm hỏi, nội dung câu chuyện cũng vẫn thường xoay quanh những đứa con. Hai đứa con tôi thì cũng yên bề, con bé nhỏ vẫn theo làm việc thiện nguyện, từ lúc ra khỏi group AMERICORPS. Nhưng hai đứa con bà vẫn làm bà buồn rầu không ít, Krista vẫn ở với chàng thanh niên đó, lâu lắm rồi chưa về thăm nhà lần nào, và cũng không hề liên lạc, vì biết ông bà tức giận không thèm hỏi tới. Lại

nữa, cậu Jeff thì đã hoàn toàn trở thành một chàng thanh niên đồng tính, dù cậu đã ra trường Luật, và đang tập sự Luật sư cho một công ty lớn ở New York. Con như vậy ông bà không buồn sao được, nhưng tôi biết chia xẻ như thế nào đây? Khuyên nhủ nỗi gì, khi mình không có cùng hoàn cảnh, tâm trạng với họ, dù rằng người Việt nam mình có câu “việc người thì sáng, việc mình thì quáng” nhưng trong trường hợp này sáng mấy cũng đành chịu thua, tôi đâu dám khuyên ông bà thôi thì hãy “chấp nhận” cho Krista lấy chàng thanh niên đó, dù tôi rất muốn, vì nhiều lần con tôi cũng có nói: “Krista tội nghiệp lắm, nó rất muốn về thăm ba má và em nó, nhưng ba má nó cấm cản người tình của nó, bảo nó bỏ Christ hẳn đi thì ông bà mới cho về, nên nó ở bên đó luôn!”

Vậy mà lần này ông vui vẻ đi báo tin cho bạn bè biết ngày con ông về thăm. Đúng là “biến cố trọng đại”. À thì ra đầu phải Krista “bỏ” người yêu của cô, mà gia đình nhỏ đó vừa cho chào đời một cậu bé trai- con lai rất khá khinh. Từ lúc có con, Krista gửi thư về cho cha mẹ, gửi kèm bức hình thằng bé, bây giờ đã tám tháng tuổi. Có lẽ nhờ đưa trẻ làm cầu nối, mà ông bà đã nghĩ lại, và vì tình thương cháu? giống như đa số các ông bà Việt nam mình, mà ông bà Phil đã “tha thứ” và gọi con gái với “con rể” về nhà?

Mùa Giáng sinh năm nay tự nhiên tôi có thêm cơ để đi shopping chọn một cái áo đẹp, chúng tôi sẽ lên thăm nhà ông bà Phil và gặp lại Krista, xem thử sau mấy năm xa cách, bây giờ đã là mẹ rồi, cô có còn đẹp như năm xưa không? sẽ “xem mắt” con rể ông bà Phil như thế nào, và sẽ bông ké thằng bé “cháu ngoại” ông bà Phil, chắc thằng bé không đến nỗi “đen ngòm” như lời ông Phil vẫn mô tả màu da của cậu con rể. Và biết đâu, thằng cháu ngoại của ông, đứa con lai hai màu da kia, mai kia một nọ trở thành “Tổng thống Mỹ” sẽ là người đứng đầu một quốc gia hùng mạnh lãnh đạo cả thế giới, như ngài đương kim TT bây giờ.

Chúng tôi đến nhà ông bà Phil chiều ngày 24/12. Với cây thông Giáng sinh rực rỡ trong phòng khách, quà cáp chất đầy đầy dưới gốc cây, chúng tôi gia đình đang chuẩn bị đón một Giáng sinh thật đông vui, đầm ấm. Cùng lúc có nhiều tiếng chào hỏi, cười nói của một số bạn bè thân thích đã có mặt trong phòng. Buổi tiệc rất vui, khi chủ nhà "tuyên bố lý do" có buổi tiệc hôm nay và mang đứa cháu ra giới thiệu. Đúng như ý nghĩ của chúng tôi về thằng bé, nó là nhíp cầu nối dễ thương để ông bà- cha mẹ cháu xích lại với nhau. Thằng bé xinh thật, nó không giống hoàn toàn màu da đen của bố, chỉ giống mái tóc quăn quăn một cách tự nhiên, nó có cặp mắt đẹp của mẹ và bà ngoại, và nụ cười thật tươi, chắc giống ông Phil. Mỗi lần ông bông thằng bé thầy lên, cháu cười hăng hắc một cách vô tư, rồi rúc đầu vào ngực ông ngoại trông dễ thương lắm, người bạn nào muốn bông cháu, ông đều trao tay với niềm vui trong ánh mắt.

Bobby, tên thằng bé, đúng là chiếc cầu nối dễ thương, để ông bà Phil bông ẵm nung niu, mà quên đi ngoại hình của người cha cháu, để ông bà không còn mạnh miệng cản ngăn tình yêu của mẹ cháu dành cho cha cháu, người không cùng màu da với mẹ. Dù gì thì Christ cũng không đến nỗi “tệ”, nói chuyện rất có duyên, và cũng lễ phép nữa, một "quân nhân gương mẫu trong quân chủng Hải quân Hoa Kỳ" mà! có lẽ đó là những lý do mà Krista yêu thương chàng trai đó.

Cuối cùng rồi gia đình ông Phil được hưởng một Giáng sinh tràn đầy hạnh phúc, con cái sum họp, cha mẹ không còn buồn khi được bạn bè chúc tụng có rể quý, có cháu xinh trong ngày Chúa giáng trần. Mong rằng mối lương duyên không cùng màu da giữa những người trẻ, sẽ được kết hợp bền vững, con cái đầy đàn, gia đình hạnh phúc, không còn là cái cớ để cha mẹ cản ngăn, chia rẽ tình yêu của họ. Mong lắm!

Lê thị Hoài Niệm

TÌNH BẠN

(Riêng tặng các Hướng Đạo Sinh)

Vui kỷ niệm sẽ bền tình thân ái
Đêm không mờ, ngày chẳng nhạt lòng ai
Chuyện hôm nay giữ đẹp cho ngày mai
Mặc ai đại, mình giữ khôn thể mãi!
Tình bạn xấu vì tự tôn, tự đại
Mình giữ hoài: người đúng nhắc người sai
Bạn giúp mình, mình cũng biết giúp ai
Chọn lời phải, điều hay mà sửa trái .
Ý Nga, 9-12-2014

ẢO ẢNH

Có lúc hồn tôi trong ảo mù
Tình yêu bùng dậy giữa âm u
Có hạt nắng rơi vào tim vỡ
Lung linh tỏa sáng tựa thiên thu .

Có lúc hồn trôi miền quá khứ
Khuấy lên âm i đóng tàn tro
Nhu ngọn hỏa sơn tràn phún thạch
Vào cung nguyệt ái khúc tình mơ .

Có lúc tim đau buốt đại khờ
Đâu người chung ước , hỡi người mơ !
Có biết giữa đêm trường trăn trở
Lệ ướt chần đờn kiếp đợi chờ .

Hay chẳng hồn vẫn gọi tình quân
Trăng soi chiếc bóng gió thì thâm
Tóc xõa buông , ngực trâm môi ngọt
Dáng mai đầy hương tỏa thanh xuân .

Có những lúc thực hư tình mộng
Bờ đêm sương xuống lạnh hàng hiên
Ngõ vắng ngân nga hàng liễu rủ
Người về cho tàn giấc cô miên .
Ngọc Quyên

NHẬN DIỆN VIỆT GIAN

Hãy quan sát và lặng im theo dõi
Tự tìm tòi, tự kết nối vào nhau
Dù kín đáo, cờ Đỏ cũng lộ màu
Bao cò mồi, bao “đồng hương”, đồng khói.
Ý Nga, 6-12-2014

NHUỜNG NGƯỜI

Ai mang hạnh phúc cho người
Cũng cười hạnh phúc, rạng ngời lạc quan
Thương người: chăm sóc, hỏi han
Chính là hạnh phúc tự ban cho mình!
Bi quan chẳng dịp thừa trình
Ai chê khờ đại? Thông minh nhường người!
Ý Nga, 9-12-2014

Ơi Minh Yêu Dấu!

Phút hạnh phúc ngắn ngủi
Thành kỷ niệm khó quên
Đời tụt xuống, trời lên
Kỷ niệm luôn theo đuổi.

Phút hạnh phúc hữu duyên
Ván Tình đã đóng thuyền
Thuyền Tình neo một cõi
Dừng nhé! Đủ bách niên!

Thương hoài Minh Yêu Dấu!
Á Nghi, 5-12-2014

SAO MÀ DỄ GHÉT!

Ghét anh càng ghét thêm
Người chi chua như giấm!
Đâu rồi lời thoảng êm
Từ phút giây nồng ấm?

Đâu rồi những êm đềm
Dịu dàng hơn tơ gấm?
Ghét anh! Quyết không thêm!
Nên cửa khóa vòng cấm.
Á Nghi, 5-12-2014

SAO MÀ LỘN XỘN THẾ KIA!

Phụ Nữ không thích Đàn Bà,
Phe Minh đi đánh phe Ta,
Cùng Gà Đen ghét Gà Quạ?
Sao mà rắc rối quá nha!

Mãng Cầu gây lộn trái Na?
Hay Muồng đánh với cái Thìa?

“MÔI, RĂNG HỮU NGHỊ” MẶN MÒI

Đất ta mà lấm phở Tàu
Môi, Răng: ai trước, ai sau vậy kia?
Đường này chữ Hán phân chia
Tiệm ăn, tạp hóa lối kia chữ gì?
Tàu to lớn, Việt tí ti
Việt Nam lại khốn cấp kỳ ngay thôi
Càng nguy nguồn cội, giống nòi
“Vinh quang” hờ, lạnh mận môi rõ chưa!
Ý Nga, 6-12-2014

Anh lượm giùm, chị nhật hộ!
Sao mà lộn xộn thế kia!

Con Nít không thích Nhi Đồng?
Nam nhi sao ghét Đàn Ông?
Phải đâu mèo con, chuột cống?
Lia thia ghét Cá hóa Rồng?

Phải tìm cho ra thủ phạm!
Tại sao, tại gì, tại ai?
Lực ta mỗi ngày mỗi giảm
Lại còn xúm đánh...nhau hoài?
Ý Nga, 6-12-2014

DU THUYỀN ALLURE OF THE SEAS

Nguyễn Thị Ngọc Hạnh

Bác ... thân mến,

Tháng vừa qua bác không cùng tôi phiêu lưu miền biển Caribbean trên du thuyền mới nhất của hãng Royal Caribbean, chiếc ALLURE OF THE SEAS.

Tôi xin kể lại cuộc hành trình 8 ngày ấy để Bác hình dung cuộc hải hành ngắn ngày của chúng tôi. Nhớ đến đâu tôi ghi đến đấy, chắc không thể đầy đủ được. .

Lần này, nhóm chúng tôi có 16 người khởi hành từ Hoa Thịnh Đốn, trong đó có bốn người mới đi du thuyền lần đầu. Gia đình tôi có bốn người, một mẹ và ba con. Tôi rủ thêm một số bạn để biết chiếc tàu to nhất thế giới, chở được hơn 6000 du khách... Các cháu mua vé du thuyền và vé máy bay, tôi chỉ lo hành lý cá nhân thôi.

Tàu đậu bến cảng Fort Lauderdale. Florida, Từ Hoa thịnh Đốn bay đến Fort Lauderdale mất độ 2 tiếng. Sau đó, chúng tôi đi taxi hoặc có thể đi xe riêng của du thuyền về bến cảng. . .

Hành lý được nhân viên du thuyền lo, chúng tôi vào check in nhẹ nhàng. Có 46 nơi check in nên thật là nhanh chóng, không phải xếp hàng rông rảnh như trước kia. Ai đi hạng sang có nơi tiếp đón riêng. Ngoài ra mọi người còn được chụp ảnh ngay lúc check in nên khỏi bị chặn lại chụp ảnh lúc lên tàu.

Phòng ăn buffet rộng gấp đôi, gấp ba các tàu khác. Bàn ghế cũng đẹp hơn các tàu nhỏ

Việc thực tập mang phao cứu cấp cũng nhanh, khoảng 20 phút là xong. Có lẽ còn nhiều nơi thực tập khác nữa nên lúc đến cũng như lúc về nhẹ nhàng, không phải chờ thang máy lâu lắc.

Về chiếc tàu này, xin bác mở Google, tìm tàu Allure of the Seas trên mạng là thấy hết. Tôi xin kể vài chi tiết, trong trường hợp bác không muốn mở com-piu-tơ.

Tàu đóng ở Turku, Finland, đăng ký ở Nassau, hạ thủy đón khách từ ngày 5/12/2010. Tàu chở được 6269 du khách, 2165 nhân viên thủy thủ đoàn, có 24 thang máy dùng cho khách, Tàu cao 16 tầng, có 46 nơi cho xe lăn ra vào. Ngoài phòng bên trong và phòng có cửa sổ, còn 1,956 phòng có bao lon (balcony) và một số phòng hang sang ở tầng lầu 17. Tàu có 20 bếp trưởng (chef cook) và 222 bếp phụ, 25 nơi cung cấp thực phẩm, 37 quầy giải khát gồm rượu và nước ngọt...

Những khu công cộng mà tôi biết như: AdventureOcean, Central Park, Boardwalk, Royal Promenade, Pool & Sparks, Entertainment Place... Dùng để khiêu vũ, chiếu phim, hòa nhạc hay các chương trình văn nghệ khác... Nhà nguyện trên tàu rất đẹp. Nơi tôi thường lai vãng là Central Park, Board Walk và Royal Promenade. Central Park có nhiều cây nhiệt đới lớn nhỏ, có chim sẻ, bướm và ban đêm Bác có thể nghe cả tiếng... dế rên rĩ náo nức. Các con tôi cho biết tiếng dế kêu phát ra từ máy ghi âm. Khu vực này có lối đi lát gạch, đèn mờ, bar rượu, bàn ghế để lộ thiên, mát mẻ lắm. Nhưng không biết là gió trời hay gió từ máy điều hòa không khí đâu kín trong các lùm cây? Mỗi buổi chiều có ban nhạc sống trình diễn văn nghệ ở ngay giữa lối đi. Nếu phòng bác quay ra hướng Central Park mở cửa bác sẽ thấy họ đàn hát bên dưới, không cần phải đi đâu xa.

Boardwalk là nơi trẻ con thích nhất vì có xe và nhiều tiệm kem, tiệm bánh kẹo, màu sắc hấp dẫn. Lại có cả ngựa gỗ, carousel và các loại thú chạy vòng vòng... Sân khấu Aqua Theater nằm cuối đường Boardwalk, Đây là nơi các nghệ sĩ nhào lộn, bơi lội dưới nước, trình diễn tài năng hằng đêm.

Royal Promenade là nơi thiên hạ đi lại ồn ào, náo nhiệt nhất. Lối đi trên con đường này rất rộng rãi. Họ trưng bày cả một chiếc xe thời xưa, mui trần bóng loáng mà vẫn còn lối đi cho khách. Thiên hạ đứng bên cạnh chiếc xe chụp ảnh lia chia. Nơi này có cả quầy bán nữ trang giá rẻ, đồng hồ, áo T-shirt, máy ảnh nên lúc nào con đường cũng đông nghẹt. Hai bên đường lại có nhiều tiệm nữ trang đắt tiền, tiệm bán quần áo thời trang với những nón, ví, giày dép, v.v... Ngoài ra, còn có cả tiệm rượu, tiệm bán pizza, tiệm café mở cửa suốt ngày đêm. Tôi thích tiệm café Promenade vì nó rộng rãi, ghé nệm êm ái, bánh ngọt hay bánh croissant, sandwich ngon tuyệt. Bánh ngọt chỉ be bé, vừa một người ăn. Các loại trà, cà phê, nước giải khát lúc nào cũng sẵn sàng... Người hầu bàn lại nhanh nhẹn, lễ phép. Ngồi nhâm nhi cà phê với bè bạn, nhìn người qua lại cũng vui. Con đường này tôi thấy giống khu Georgetown ở Washington D.C về đêm.

Royal Promenade là nơi các nghệ sĩ diễn hành (parade) với các y phục vui mắt, những người đi cà kheo cao lònghòngh, những người mang đầu các con chim, cá, hươu, nai... sùng sình trong y phục các loài thú. Lại có các công nương xinh đẹp xiêm y rực rỡ, nữ trang lấp lánh. Thuyền trưởng đứng trên tầng cao con đường này để chào mừng và tiễn đưa du khách.

Phòng ăn tối chiếm khoảng lầu 3,4,5..., chia làm 2 xuất 18 giờ và 20 giờ. Mỗi tầng rộng gấp 2, 3 lần phòng ăn tàu nhỏ.

Các bạn tôi đều đồng ý các màn trình diễn ở tàu Allure of the Seas hay tuyệt. Họ diễn phong nhanh tài tình, không mất giây phút nào. Kỹ thuật hiện đại như màn trình diễn "the Blue Planet" cho thấy núi rừng, nước, mưa rơi... Bác có thể tưởng tượng sân khấu khô queo, thế mà trong tích tắc đã đầy nước, cá lội tung tăng, người ta trôi lên lặn xuống. Cũng có cảnh cây cối với cảnh lá xum xuê. Rồi từ đó hơn 10 người mang y phục như cảnh lá

bồng nhảy xuống sân khấu múa may, nhún nhảy... Rồi lại thoăn thoắt trở về với cảnh lá như cũ..Cái cây to thật to mà tự động lùi vào bên trong...Các màn trượt tuyết, trượt nước cũng hấp dẫn cả với người lớn lẫn trẻ con.Buổi sáng, vào khoảng 6g30, tôi thường đi bộ ở lầu 16. Tưởng là vắng vẻ, mình đi nhanh hay chậm chẳng phiền hà. Du khách ít nhưng công nhân cọ rửa sàn tàu, lau chùi cầu thang, cửa kính thì nhiều. Hàng ngàn ghế xếp để lộ thiên trên tàu được mở ra, xịt thuốc sát trùng cả phía trên lẫn phía dưới. Xong, đặt lại ngay ngắn theo hàng ngang và hàng dọc cạnh hồ bơi hay hành lang, sẵn sàng cho khách sử dụng.

Tàu ghé 3 bên cảng : Labadee (Haiti), Jamaica, Cozumel (Mexico). Phần lớn du khách lên bờ viếng cảnh . Nhà thơ Hoàng song Liêm và phu nhân tuổi cao nhưng cũng lên bờ đi bộ như các người trẻ. Ai đi đến đâu ông bà đi đến đó, chẳng nghe hai vị phàn nàn mệt mỏi trong suốt cuộc hành trình.

1) Labadee, Haiti

Nhiều bãi biển đẹp , cát trắng , ít sóng,. Ai không muốn xuống nước thì nằm trên ghế xếp , trốn nắng dưới các bóng cây , ngắm trời xanh mây trắng và xem thiên hạ tắm , bơi lội dưới nước. Trò đi dây cáp từ đỉnh núi này sang núi nọ trông nguy hiểm dễ sợ nhưng vẫn có người tham dự. Ai tự tin và khỏe mạnh rủ nhau leo núi hay đi xe đạp quanh trong khu vực , Nơi đây một ngôi nhà to gồm nhiều gian hàng bán quà lưu niệm, các vật dụng điêu khắc bằng gỗ , quần áo, nón , túi vải , kính mát.... thu hút số lớn du khách Buổi trưa ai không về tàu thì ở lại ăn trưa với thịt nướng , bắp luộc , xem văn nghệ do các nghệ nhân địa phương trình diễn

Xe con thoi đưa khách từ du thuyền đến các bãi tắm và ngược lại ...

2) Plymouth, Jamaica

Tàu đậu sát bên cảng thật nhẹ, thật êm. Phố phường, tiệm ăn, buro điện, tiệm vi tính, trạm thông tin, các tiệm buôn nữ trang , phòng y tế ngay bên cảng. Ngôi nhà lầu 2 tầng khang trang nằm gần cầu cảng nhưng trông thấp lè tè so với con tàu. Allure of The Seas vừa to vừa dài

Vừa ra khỏi cầu cảng chúng tôi đã nghe tiếng trống bập bùng dồn dập của nhóm nghệ sĩ địa phương đang trình diễn trong lều vải. Các nghệ nhân trẻ nhún nhảy nhịp nhàng nhanh nhẹn theo tiếng trống, tay chân uốn lượn khéo léo dẻo dai. Nhóm du khách đứng quanh, có người tham gia các vũ điệu Nơi này chỉ nhộn nhịp sung túc khu vực quanh bến cảng . Vùng ngoại ô , nhà cửa dân chúng đơn sơ , nghèo nàn .

3) Cozumel, Mexico:

Khi tàu ghé bên Cozumel, tôi theo các bạn đi tua thăm viện bảo tàng địa phương cách độ 15 phút lái xe, Chúng tôi xem các y phục cổ truyền thêu hoa lá cảnh, màu sắc rực rỡ, các bình lọ cách đây hàng thế kỷ vẫn còn tồn tại. Trước khi đi ra rừng cây xem mô hình các di tích lịch sử, chúng tôi được xem phim cho biết sinh hoạt của người Mayan thuở xưa, cùng các kiến trúc, đền đài, lăng tẩm của họ. Hóa ra cách đây 5, 10 thế kỷ họ đã biết xây đền thờ xinh đẹp, các toà tháp chắc chắn như:Pyramid De Isol (200-600 AD); Temple of Santo Domingo (1570-1666), The Church of Our Lady (1594)....

Có điều làm chúng tôi ngạc nhiên là trên tàu người Á Đông chiếm đến 1/3 du khách, phần lớn là người Trung Hoa. Có nhóm người Việt Nam từ Việt Nam trên du thuyền...

Theo tôi, con tàu quá to, như một cao ốc di động, bác ạ, và đẹp nữa. Các màn trình diễn kỹ thuật cao, hay tuyệt, nghệ sĩ điêu luyện. Tàu tổ chức đưa đón khách (check in , check out) nhanh chóng...Đi trên tàu bác sẽ thấy sự tiến bộ trong ngành hàng hải. Tuy to lớn nhưng tàu cập bến và rời bến thật nhẹ nhàng, chẳng nghe thấy tiếng động cơ. Ngoài ra, du khách được tiếp đãi ân cần. Lên tàu, bác sẽ cảm thấy thoải mái, thú vị hơn là chỉ nhìn ngắm hình dáng con tàu trên màn ảnh. Riêng bốn vị khách mới đi lần đầu đều rất hài lòng...

Nguyễn Ngọc Hạnh

ĐÔI DÒNG TẢN MẠN

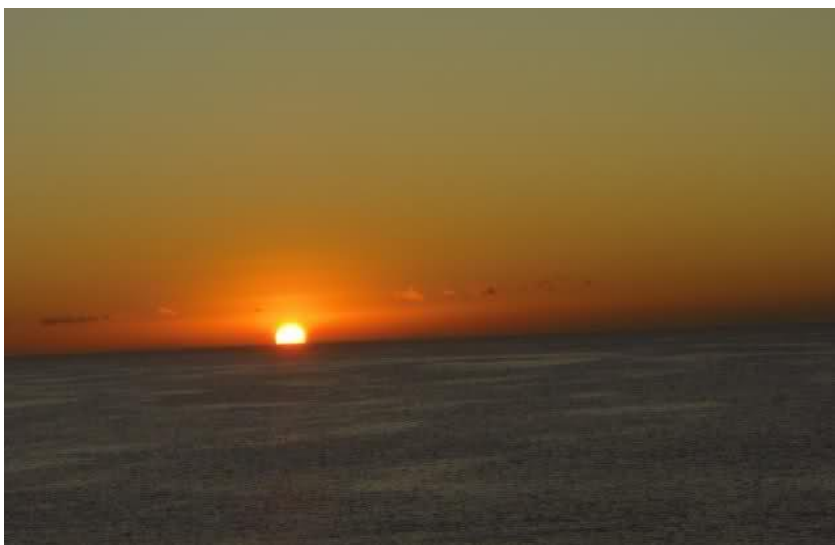
Đỗ Dung

Rời phi trường Cabo San Lucas, trời xanh, mây trắng, khí hậu ẩm áp của vùng nhiệt đới cho tôi cái cảm giác quen thuộc như đang đi trên con đường từ Saigon ra Vũng Tàu thuở nào. Nhà cửa hai bên thưa thớt, xây cất lộn xộn không theo quy hoạch chung. Có những biệt thự thật to, đẹp xen lẫn những căn nhà nhỏ bé, nghèo nàn, thò ra, thụt vào không trật tự. Cây bông giấy được trồng khắp nơi, đủ màu sắc, tím, vàng, đỏ, hồng, cam ... Có những cây leo thành giàn to, hoặc những lùm nhỏ quanh nhà, hoặc được cắt tỉa thành những bụi thấp để trang trí. Loại cây được trồng nhiều nữa là dâm bụt, trúc đào, không kể những cây sa mạc đặc biệt như cactus và palm...

Gần đến khu nghỉ mát, trời mênh mông, biển mênh mông, gió biển thơm nồng ... Những resort với những building kiến trúc kiểu Tây Ban Nha nằm trong những rặng palm xanh tươi, landscape gọn gàng, vén khéo, màu sắc vui mắt. Resort nào cũng có những hồ bơi thật lớn trang trí đẹp dọc theo bờ biển.

Chúng tôi ở tại “Riu Santa Fe”, bảy dãy nhà lớn nối nhau bằng những con đường nhỏ tình tứ, một khu hồ bơi với những chiếc dù lợp như những chồi lá bao xung quanh thật nên thơ; bốn, năm khu hồ bơi lớn trông ra bãi biển ... Front desk nhìn ra ngay một mini mall gồm một dãy hàng quán, restaurant, gift shop, bar rượu và một sân khấu nhỏ ... bao quanh một khoảng trống lộ thiên, tôi tôi có những nghệ sĩ ngồi vẽ, ngồi đàn hoặc bán những đồ kỷ niệm ...

Đã lâu, thật lâu chúng tôi mới có một dịp nghỉ ngơi đúng nghĩa. Hai vợ chồng tôi cùng vợ chồng cô con gái và ba thằng cháu ngoại chiếm ngụ hai phòng trên tầng lầu bốn của dãy nhà số bảy ngay sát biển.

Sáng sớm tinh mơ ông bà dắt nhau đi bộ ra bờ biển ngồi ngắm bình minh trên biển cả và thở hít khí trong lành của buổi ban mai. Anh bố cùng hai thằng con lớn chạy dọc theo bờ cát xuyên qua mấy khu resort ... Tôi ngồi đây, bỏ máy oxygen ra để hít vào thật sâu, thở ra thật nhẹ, gió vào căng buồng phổi, gió đi khắp châu thân, gió oi, gió làm on đẫy hết đi những ô trục, phiền não, gió oi!

Mặt trời từ từ lên cao, nắng trong vàng, tươi sáng, mang sức sống đến từng ngọn cây, từng phiến lá. Nắng nhảy múa trên những bông hoa đang e ấp mỉm cười... Mọi người lục tục kéo nhau ra chiếm hết những chiếc

ghế xung quanh. Những tấm thân thanh niên, thiếu nữ khỏe mạnh phơi bày trong nắng, những ông bà già nằm thoải mái, yên bình, trẻ con nhảy nhót tung tăng ... Tôi nhìn quanh, phải chăng thiên đàng là đây, hạnh phúc là đây? Dưới những khuôn mặt vui tươi, rạng rỡ kia có ai đau khổ, có ai phiền muộn không? Đuổi những ý nghĩ vẩn vơ, tôi ngả lưng xuống ghế ngược nhìn trời cao, buổi sáng trời xanh trong, không một gợn mây!

- Oà!

- Bà, ra biển chơi đi bà ...

- Ông ơi, ông xuống biển chơi chạy đua với tụi con ...

Đang thiu thiu ngủ tôi choàng tỉnh giấc theo tiếng gọi riú rít của lũ trẻ:

- Không đem wheelchair xuống cát được, ai cõng bà đây?

- “Me”, “me”, Logi “push” bà.

Thằng bé út hơn hai tuổi mau mắn trả lời.

Thằng anh cả Kobe tính kế:

- Bà đem khăn lông theo, khi nào mệt bà trải ra nằm nghỉ trên cát ...OK?

Carter cũng thuyết phục:

- Don't worry bà ngoại, I can carry the towels!

Thế là toàn gia kéo nhau xuống bãi cát, ba thằng bé chạy đuổi nhau, cười giòn tan. Nhìn lũ nhỏ nô đùa tôi lại nhớ ba đứa cháu nội, chị em con Michelle, nhớ thằng con út. Giá mà tất cả con cháu đông đủ ở đây thì vui biết mấy. Kenneth và Ethan đang còn nhỏ quá chưa biết chơi mà còn làm bận bịu mất vui người lớn... Thôi để sang năm!

Từ hồ bơi phải qua một cầu thang, xuống hai con dốc cát, mỗi dốc dài bằng gần nửa block mới tới mé nước. Tôi cố gắng đi chậm rãi, thở sâu, đặt mỗi bước chân trên cát biết là mình đang đi trên cát, cảm được hơi ấm của cát qua làn da chân. Cát ở đây không trắng mịn như cát biển Nha Trang, hơi ngả vàng và hạt cát thô như cát bãi trước Vũng Tàu. Nhìn những thiếu nữ phơi mình dưới nắng, làn da lên màu nâu hồng, khỏe mạnh, tỏa sức sống. Con gái thời nay đa số có thân hình đẹp, lẳn mình dầy, dong dỏng cao, thon thả, vòng eo mịn màng, thỉnh thoảng có cô

điểm những hình xăm nhỏ nhỏ hoặc gắn hột xoàn vào lỗ rốn xinh xinh, trông cũng vui vui con mắt. Nhớ ngày nào anh Chí của Chinh mới tậu xe hơi đưa năm cô em gái Chinh, Bằng, Liễu, Ngân, Dung đi Cấp. Hồi đó “ngũ long công chúa” cũng hồn nhiên vui chơi, cũng vô tư đùa giỡn như những người con gái này ... Mới ngày nào da trắng, má thắm, môi hồng, mới ngày nào, mắt ngời sáng nhìn tương lai... Những kỷ niệm cũ hiện về rõ nét ... Miên man nỗi nhớ nên tôi đi thẳng tới bờ nước mà không phải nghĩ lần nào, ông xã và cô con gái ngạc nhiên thốt lời khen. Biển êm, sóng nhẹ, hai vợ chồng già dìu nhau ngâm mình xuống nước, nước mát, không ấm bằng nước biển Việt Nam. Được một lúc sóng bắt đầu lên cao đẩy mạnh vào bờ, Kobe, Carter thích chí nắm tay cha mẹ cùng nhảy sóng. Ông bà lên bờ đắp cát lên mình Logi, khi nước xô lên cuốn cát trôi đi thì thằng bé cười lên khanh khách.

Chơi một lúc thấm mệt tôi rủ ông xã về trước. Khi về tôi phải dừng lại nghỉ ba lần vì thở dốc. Thế mới biết mình vừa bệnh vừa già, ngày xưa leo đồi, leo núi nhanh thoăn thoắt.

Bây giờ nhàn tản rong chơi, sáng ra biển nhớn nhơ, nhảy xuống tắm rồi lên phơi nắng. Đói bụng đi ăn xong lại ra biển, nằm phơi nắng đọc sách, ngắm người đẹp. Nhìn trời đất bao la nghĩ đến thân phận mình. Theo những

cụm mây trắng lơ lửng trôi, đầu óc bình bông về dĩ vãng... Chiều xuống mặt trời từ từ khuất sau rặng núi phía tây và hoàng hôn rơi xuống thật êm đềm. Tắt nắng chúng tôi trở về phòng tắm rửa nghỉ ngơi, sửa soạn xuống khu mall xem show, chờ giờ ăn tối. Trong khu nghỉ mát này có một buffet lớn, đồ ăn tươi ngon, ngoài ra còn có những gourmet restaurant như Steak house, tiệm ăn Ý, tiệm ăn Á Đông và tiệm ăn Mỹ. Ở đây họ bán nguyên vacation package bao cả vé máy bay, tiền ăn và tiền ở, khách có thể ăn uống thoải mái vô hạn định. Riêng tôi mỗi bữa ăn tôi đều lấy một bát đầy đu đủ và dứa tươi, đu đủ thật ngọt và dứa thật chín thơm.

Khu nghỉ mát như một ngôi làng nhỏ với những con đường nên thơ. Chiều chiều chúng tôi thả bộ quanh làng. Liên tưởng đến làng tình Chí Choé, ngôi làng mà các bạn Trung Vương chúng tôi mơ ước, giá mà chúng ta có một làng xinh xắn thế này để về hưu sống với nhau thì đúng là phép lạ, đúng là như chuyện thần tiên... Các bà tha hồ tâm sự, các ông tha hồ làm thơ và ... thơ anh làm em hét, xe lăn em ngồi anh đưa, ta không chịu đi nhà già, ta thích enjoy ở đây!

Đỗ Dung

CÚ THỂ MÀ VUI NHÉ!

(Đọc “Đời Sống Tâm Linh” của Gia Đình KHÔNG QUÂN VNCH)
Hôm nay tích đức hiền lành
Không vương vấn chuyện giạt giành hôm qua
Ngày mai chẳng phải lo xa
Trong, ngoài, sau, trước... rồi ra an bình.
Ý Nga, 3-12-2014

CHÂN TÌNH

*Em nghiêng nón nên tình yêu rớt xuống
Anh trộm nhìn, luống cuống hứng vào tim
Chưa lấm lem, anh giữ lại, ai tìm?
Có xin trả thì lặng im, nhắm mắt.*

*Hãy nắm bắt nụ hôn, đừng giấu mặt
Nón sẽ che mình mát khi đội chung
Gió sẽ ngừng nghe đôi nhịp tim rung
Cỏ bunn rùn dưới chân tình đôi lứa.*

*Rất chân tình! Em có hiểu gì không?
Á Nghi, 2-12-2014*

Gặp Nhau Lần Cuối

Mùa thu năm trước tới thăm em
Hai đứa nhìn nhau dưới ánh đèn
Em vẫn giận anh làm mặt lạnh
Ngoài trời thu chớm, sắp vào đêm
Em vẫn lặng thinh, miệng chẳng cười
Dù mai anh sẽ trở về thôi
Ngọn gió tình cờ, xin hãy thổi

VƯỜN LÊN

Trật chân vấp té bên ngoài
Nhờ tay, đứng dậy. Mệt nhoài bên trong
Tự thân phải học thuộc lòng
Không ai không té mùa đông một lần
**Hai chân dù vững đường trần
Vẫn thua ý chí rất cần: vườn lên!**
Ý Nga, 3-12-2014

NHỚ TRẮNG!

*Xa vời vợi, giữa một trời đầy tuyết
Đêm cô đơn không bóng nguyệt mỉm cười
Trắng đất trời tuyết đùa nghịch giỡn chơi
Tròn hay khuyết, trốn nơi nào trăng mới?
Á Nghi, 2-12-2014*

BẢO TUYẾT KÌA ANH!

*Chiều cô độc nhớ ngày anh đưa đón
Lá thu rơi, em nhớ lá me ngon
Nhìn tuyết rơi nhớ tới mưa Sài Gòn
Bao sâu muộn nhuộm buồn theo màu tuyết!
Á Nghi, 2-12-2014*

BIỂN

*Như con sóng buồn bã
Nhấp nhô trên biển xanh*

Lừa tình đâu lạc mắt ngoài khơi
Chúng mình im lặng lâu thật lâu
Lòng ai cũng nặng trĩu u sầu
Ta đã qua rồi thời hoa bướm
Xa nhau một thuở, bạc mái đầu
Em vẫn lặng thinh chẳng nói cười
Như ngày xưa đó tóc buông rơi
Trường xưa kỷ niệm vương bụi phấn
Con gái nhà ai hay hồ người
Thôi nhắc làm chi thời dĩ vãng
Bơi lại làm gì kỷ niệm xưa
Lung linh dưới nền mờ hư ảo
Ta lặng nghe Trời đếm giọt mưa
Đôi ta nay đã bạc mái đầu
Cho dù có rất nhớ thương nhau
Cách xa ngàn dặm mờ quan ải
Phai nhạt ân tình ai biết đâu?
Mưa vẫn rơi nhiều khóc biệt ly
Nắm tay lần cuối tiễn anh về
Trời lạnh làm tay em run lạnh
Nhưng lạnh trong lòng đâu dễ che

Sao Khuê

Họa theo bài thơ của Đinh Hùng

"Gặp nhau lần cuối"

*Anh, con thuyền xa lạ
Căng cánh buồm mong manh*

*Biển vẫn xanh vẫn sóng
Mây vẫn nhẹ vẫn bay
Từng đêm em gom mộng
Ôm chặt chẳng đầy tay*

*Biển mênh mông xa vắng
Như người tình quay lưng
Lệ em đêm rơi trắng
Có mặn tình biển không ?*

*Em chia biển tâm sự
Biển chia em trống không
Trong buồng tim ủ rũ
Còn đó khối tình nồng*

*Biển hiền lành như mẹ
Biển gian trá như ma
Biển phù thủy biến hoá
Em hoá mất mù loà*

*Biển trao em trái mộng
Biển tặng em tình hồng
Biển bồng dung dấy sóng
Xoa hết mộng trong lòng
Kiều Mộng Hà*

Coi Chừng Nhé

Con người sống trong cõi trần này vì Tham Sân Si mà tạo nhiều lỗi lầm và tạo nhiều nghiệp ác. Nhiều người đã tìm mọi thủ đoạn để lừa gạt người khác để hưởng lợi cho cá nhân mình, cho gia đình mình.

Ở Việt Nam, ngày nào cũng có tin tức về sự độc hại của các chất độc, hương liệu trong thực phẩm, trong sữa của em bé nhập cảng từ Trung Quốc đã giết hại không biết bao nhiêu người, nhưng những người liên quan đến những dịch vụ đó vẫn tiếp tục mua bán, miễn là có tiền vô tội của họ là được còn “sống chết mặc bây, tiền thầy bỏ túi”.

Ở Mỹ, cũng có người lợi dụng sự ngây thơ, thiếu hiểu biết về luật lệ hành chánh, tài chánh, thuế khóa, v.v... của người dân mà tìm cách lừa gạt lấy tiền của đồng bào. Trong những năm gần đây, bọn lưu manh đã nhắm vào những người Việt Nam chưa hiểu nhiều về luật lệ nước Mỹ để đánh cắp lý lịch, lừa gạt lấy tiền mặt hiện có hoặc tiền trong tài khoản ngân hàng của các nạn nhân.

Trong buổi tiệc mừng Lễ Thanksgiving vừa qua tại nhà một người bạn thân ở Portland, trong câu chuyện trao đổi nhau lúc ăn tiệc, một người bạn cho biết là cô vừa mới nhận được một nhắn tin điện thoại từ cơ quan thuế vụ IRS cho biết rằng cô đã nợ cơ quan thuế vụ một số tiền và nếu không thanh toán nhanh chóng thì sẽ bị truy

tổ trước pháp luật, cho nên cô phải cần liên lạc gấp qua số phone của IRS mà họ vừa cho để giải quyết nội vụ. Dĩ nhiên các con của cô bạn này biết đó là một “Phone Scam” giả mạo sở thuế IRS để lường gạt rồi nên không gọi lại.

Cách đây hai tuần, chính người viết cũng nhận được một nhắn tin điện thoại y chang như thế. Người viết đã vào website chính thức của IRS để tìm hiểu về “Phone Scam” và “Phishing mail” và biết rằng Sở Thuế Vụ IRS không bao giờ gọi điện thoại thông báo cho người thợ thuế những việc như thế. Nếu cần phải giải quyết các vấn đề thuế vụ thì IRS sẽ gửi thư đóng dấu bưu điện đến tận nhà đương sự với đầy đủ chứng từ rõ ràng chứ không bao giờ gọi phone (Phone Scam) hay gửi email (phishing mail) đòi hỏi phải thanh toán tiền nợ thuế qua “debit card” hay “wire transfer” trả tiền ngay tức khắc như kẻ giả mạo IRS đã làm.

Vợ chồng người viết chỉ có lãnh tiền an sinh xã hội sau khi nghỉ hưu và việc khai thuế hằng năm đều do nhân viên thiện nguyện của AARP làm giúp thì sức mảy mà nợ nần nhà nước được nhi? Thế mà chúng tôi cũng hân hạnh nhận được Phone Scam của IRS giả mạo. Rõ khổ!

Người viết truy tầm thêm số phone IRS giả mạo ấy được gọi từ đâu đến thì được biết cú phone đó được gọi từ một mall ở Washington DC vì có mã số điện thoại là 202 và mã số phone scam 214 của cô bạn lại phát xuất từ Dallas- Texas. Các tin nhắn trên là của một phụ nữ người Mỹ nhắn lại đây, bạn ạ. Quý ông coi chừng nhé!

Người viết thường có thói quen không cho số điện thoại cho người lạ và không bắt máy điện thoại ngay khi nghe tiếng chuông reo. Chỉ khi nào nghe được “tiếng oanh vàng” của bạn bè quen biết ở đầu giây bên kia thì chúng tôi mới cùng nhau chuyện trò vui vẻ mà thôi. Nếu nghe giọng lạ nói chuyện, dù là nữ hay nam, là tôi cúp điện thoại cái rụp. Khỏe re!

Thứ năm vừa qua, người viết lại nhận thêm một tin nhắn điện thoại khác nữa. Lần này lại là “giọng oanh vàng” của một phụ nữ Việt Nam phát xuất từ mã số điện thoại 909 của Los Angeles- Cali. Cô này nói gì không nghe rõ lắm ở phần đầu, chỉ nghe được ở phần sau là hãy liên lạc với số phone mà cô đã cho thì sẽ nhận được sự giúp đỡ và sẽ được chuyển vào trương mục ngân hàng của người viết một số tiền trong vòng 48 tiếng đồng hồ. Xạo chưa!

Người viết bèn xóa cái nhắn tin kỳ quái này liền lập tức vì không muốn bị lôi cuốn vào cái chuyện trời ơi đất hỡi lạ lùng này làm chi cho mệt tâm trí dù phu quân muốn gọi lại để hỏi “chuyện gì lạ rứa”?? Người viết học tập

cái hạnh “không nhận” của Đức Phật đã dạy khi người khác mắng chửi hay làm những chuyện không tốt đối với ta, nếu ta không nhận thì người đó phải mang về nhà họ mà thôi.

Không biết sao họ lại biết số điện thoại của người viết vì tôi không bao giờ tiết lộ số điện thoại của tôi với người xa lạ mà tôi không quen cả. Lạ nhì? Có lẽ họ truy tầm trên các “white pages” hay “yellow pages” của quyển niên giám điện thoại hàng năm chăng? Lại phải coi chừng nữa đây.

Để giúp các đồng hương Việt Nam hiểu thêm về sự lừa gạt đang nhắm vào cộng đồng người Việt hiện tại, người viết xin phép GS Huỳnh Chiếu Đăng cho phép tôi đăng lại nguyên văn bài viết dưới đây của Giáo sư trả lời những thắc mắc của một số bạn hữu về vấn đề giả danh nhà nước để lừa gạt để quý bạn đọc cho biết và cẩn thận nhé. Xin cảm tạ Giáo sư HCD.

Gọi đi làm Bồi Thảm Đoàn và gọi từ Sở Thuế IRS

“Ông M. vừa về tới nhà sau tám tiếng làm việc mệt mỏi, thì nghe điện thoại reo liên tục. Cảm ông nghe lên, ông thấy một giọng phụ nữ trẻ hỏi lý do tại sao ông không đi làm Bồi Thảm Đoàn vào tuần lễ vừa qua, mặc dù có giấy mời. Ông M. bối rối: “Tôi có nhận được giấy mời gì đâu?”

Người thiếu nữ bên kia gằn giọng: “Chúng tôi có gửi giấy đến ông từ tháng trước. Tuần lễ vừa qua, có một phiên tòa quan trọng, chúng tôi chờ ông mãi không thấy ông tới. Ông có biết rằng như vậy là phạm tội khinh thị Tòa Án hay không?” Ngỡ ngàng và lo sợ, ông M. run run: “Tôi hoàn toàn không nhận được giấy mời gì cả?”

Giọng nói gay gắt hơn: “Ông cho tôi kiểm chứng lại. Ông tên gì? Nguyễn văn M. phải không?” “Dạ, đúng!”

Giọng nói hỏi tiếp: “Địa chỉ ông là..... Đúng không?”

“Dạ, cũng đúng luôn!” “Số an sinh xã hội của ông là mấy ? Phải 12345678 không ?” Ông M. ngớ người:

“Không phải ! Số an sinh của tôi là 78912345 cơ mà!” Người thiếu nữ gằn giọng hơn: “Ông có chắc không ?

Lặp lại một lần nữa coi !” Ông M. lắp bắp: “Thưa cô, đúng vậy ! Số an sinh xã hội tôi là 78912345 ! Tôi rất chắc chắn về điều đó ! Tôi thuộc lòng nó mà!” Người thiếu nữ dịu giọng hơn: “Vậy, ông cho tôi một điều để kiểm tra thêm. Thẻ Credit card của ông mang số mấy ?”

Đến đây, thì ông M. hơi hiểu ra, ông tái mặt: “Tại sao cô lại hỏi tôi số Credit card?” Đầu dây bên kia cúp máy “Cụp”! Ông M. đổ mồ hôi. Thôi, chết rồi, mình đã lộ số an sinh xã hội cho một tên lạ mặt rồi ! Phải tìm cách cầm cân....

Nhưng không kịp nữa rồi. Chỉ trong nháy mắt, những thông tin về ông M. đã được bọn gian thu vào “data” và chúng đã nhanh chóng rút tiền của ông từ vài trương mục ! Kiểu lừa gạt này đang được áp dụng ở Oklahoma , Illinois , và Colorado .

HCD: Và một số người đọc góp ý như sau:

On Sunday, November 9, 2014 7:57 PM,\

Xin chuyen. Xin moi nguoi canh giac. Tuan truoc toi cung bi mot cu dien thoai de message nhan la so IRS. Ho noi IRS dang lam thu tuc law suit against toi. Va yeu cau lien lac lai voi so phone cua IRS. Day cung la mot scam rat nguy hiem. Di nhien la toi khong bao gio gọi lai.

NH

On Sunday, November 9, 2014 9:19 PM

Tm cũng đã bị 1 cú diên thoai tự nhận làm viec cho IRS gọi. Sau vai phút noi chuyen thi NDCG chừi thẻ va nó

chửi thề lại hahahahah. Qua hôm sau nó gọi lại nữa và nói: cảnh sát đang trên đường tới nhà để bắt NDCG vì cái tội chửi thề nhân viên của IRS..

On Tuesday, November 11, 2014 4:16 PM,

Tm ơi,

Dù cũng bị tui scam gọi tự nhận là nhân viên của IRS như vậy . Dù không trả lời mà quên không ghi số điện thoại của nó cho để gọi báo cho IRS biết.

IRS và Social Security Administration nếu cần liên lạc thì họ gọi thư báo cho mình chứ không bao giờ gọi điện thoại

Chắc bọn nó thấy tên VN tưởng mình khù khờ dễ gạt nên kêu để scam mình

HCD: Thưa các bạn sở thuế Mỹ IRS không có gọi đâu, họ gửi thư. Tòa án chọn làm bồi thẩm đoàn cũng không gọi điện thoại, họ chỉ gửi thư. ”

(Nguồn: Email của GS Huỳnh Chiêu Đăng 11-2014 gửi cho egroup Quán Ven Đường)

Cám ơn GS Huỳnh Chiêu Đăng đã chia sẻ những câu chuyện thực tế này để đồng hương Việt Nam cảnh giác và đề phòng. Thiện thay!

Bây giờ sắp đến Lễ Giáng Sinh và Năm Mới và cũng sắp sửa khai thuế lợi tức năm 2014 nên một số người có tâm địa xấu xa sẽ tìm cách lường gạt đồng hương Việt Nam để kiếm một số tiền mua sắm quá cấp và bỏ túi tham của họ. Vì thế mới có nhiều cú điện thoại giả danh nhà nước hù dọa chúng ta. Quý bạn phải coi chừng nhé và cẩn thận để không bị gạt như những nhân vật trong các câu chuyện nói trên.

Cơ quan thuế vụ IRS cũng đã cảnh báo người thọ thuế về sự giả danh IRS của một số người một cách rõ ràng qua văn thư, qua youtube để chúng ta cảnh giác.

Xin mời quý bạn nào muốn tìm hiểu vấn đề này xin chịu khó vào đọc thêm các tài liệu và xem các youtube viết bằng Anh Ngữ qua các link dưới đây.

<http://www.irs.gov/Help-&-Resources>

Fraud, Identify Theft & Phishing

- [Get help with identity theft](#)
- [Report suspected tax fraud activity](#)
- [Report suspicious emails and scam](#)

<http://www.irs.gov/uac/Report-Phishing>

Page Last Reviewed or Updated: 01-Dec-2014

[Youtube Tax Scams 1:30](#)

<https://www.youtube.com/watch?v=0y5z0kWGbcM&list=PLvDH25MKBe1eDq4jxQ3FxuvKyVhstJ45c>

[Youtube Phishing-Malware 0.59](#)

<https://www.youtube.com/watch?v=Kw7f7pO3CAM>

Nếu các tài liệu này được các nhân viên sở thuế địa phương chuyển dịch sang Việt Ngữ thì thật có ích lợi thiết thực cho cộng đồng người Việt chúng ta. Mong lắm thay! Xin cám ơn quý vị nhân viên sở thuế người Việt địa phương.

Xin mời quý anh chị thưởng thức một youtube đẹp dưới đây để cho tinh thần chúng ta được thanh thản, an vui một chút sau khi đọc những tin tức về “Phone Scam” và “Phishing Email” lừa gạt nói trên. Smile!

Xin click vào link dưới đây để thưởng thức nhé

Multnomah Falls, Oregon 20141024 1080p HD

<https://www.youtube.com/watch?v=6zEsiA3II1Y&index=5&list=UUslsqCgweOfFJgcnUUO5LJg>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

MÙA THU CÒN Ở LẠI.

Có thành phố nào mùa Thu đến muộn,
Đầu tháng mười hai trong gió Đông về,
Hay chỉ có thành phố tôi làm nũng,
Khoa vẻ đẹp qua sắc lá cuối mùa.

Con đường Mitchell những căn nhà cũ,
Có hàng cây cũng cũ tự lâu đời,
Từng chiếc lá như lời tình quyến rũ,
Lá đang nói gì trong gió chơi vui?

Cùng một mùa, lá nửa cam nửa đỏ,
Lá nửa xanh sắp sửa chuyển màu vàng,
Lá màu nâu như mắt buồn góa phụ,
Lá khô rơi như giọt lệ bẽ bàng.

Cùng một con đường, mỗi cây mỗi khác,

HÀO QUANG NGƯỜI LÍNH CỘNG HÒA

*

Tri ân những CHIẾN SĨ VNCH
vẫn đang tiếp sức cho một VN tự do, dân chủ

*

Tám tuần huấn nhục kỷ cương
Quân trường huấn luyện, chiến trường đảm đương
Từ tiền tuyến, giữ hậu phương
Hy sinh chiến đấu, tấm gương sáng ngời.
Bao anh hùng bất phùng thời
Thấp lên Ngọn Đuốc Đê Đồi sử Nam.

Thương Anh không nói, chỉ làm!
(Có đâu: ký sẵn Công Hàm "Thành Đô",
Bán dân, bán nước, giặc vô
Đảng, đoàn: bặt cướp, chụp vỏ của thôi!
Nhìn kia: lãnh đạo toàn tồi

Kiều sa một màu lá chín vàng chanh,
Hay chớm đỏ trên cành cây e ấp,
Cứ đẹp đi rồi chín rụng cũng đành.

Tôi đi qua con đường quen Susan,
Qua chiếc cầu vắng, cây cao bóng cả,
Hàng cây theo gió cành lá chập chùng,
Con rạch khô đây lá vàng say ngủ.

Mùa Thu theo tôi về đường Sunset,
Nhà ai đang chìm trong lá vàng mơ,
Lá vàng trên cây, lá vàng dưới đất,
Hồn tôi hay hồn trời đất là thơ.

Lá bay trong gió như những hạt mưa,
Con mưa lá chẳng làm ai ướt áo,
Nhưng làm tôi đứng giữa đường ngẩn ngơ,
Lá Thu ơi đừng bay đi vạ nẻo..

Tôi dừng chân cuối đường Naomi,
Nghe gió tháng mười hai đang réo gọi,
Mùa Thu nơi nào đã vội qua đi,
Mùa Thu lạnh của tôi còn ở lại.

Nguyễn Thị Thanh Dương.
(Mùa Thu Texas, Dec. 01- 2014)

Lấy chi vinh hiển, đắp bồi giang san?)

Thương Anh nén hận căm gan
Trui rèn ý chí: bạo tàn đập tung!
Thương dân: vẫn góp sức cùng!
Ôi ơn Chiến Sĩ! Dũng, hùng ngàn năm!
Ý Nga, 1-12-2014

CÙNG HƯỚNG VỀ MỤC TIÊU!

Chung Gươm Bén chém sạch hèn
Việt gian, Việt Cộng đáng khen chỗ nào?
Đáng chê thời phải dẹp mau!
Nằm vùng bén mảng: rủ nhau vạch trần
Ta nhân bản, khác phi nhân
Nhập nhằng ranh giới hại dân, xin đừng!
Anh em muốn tiến, chớ dừng!
Chân ra chiến trận: ngập ngừng? Chết chung!
Ý Nga, 1-12-2014

CỜ VÀNG VÀ CHÍNH NGHĨA

Rừng cờ, biểu ngữ rợp trời
Vàng tươi, bất khuất chưa rời lòng dân
Biết rằng quý giá vô ngần
Thì xin giữ vững tinh thần Quốc Gia!
Ý Nga, 1-12-2014